

எழுத்து

அன்புள்ள வாசகர்களுக்கு
தலைங்கம்

தத்துவமும் கலையும்
ஹரி சீனிவாசன்

குறியீட்டுலகம்
வி. து. சீனிவாசன்

அத்துவைதம்
கி. அ. சச்சிதாநந்தம்

பாரதி வழிக்கவிதையும்
புதுக்கவிதையும்

சி. கனகசபாபதி

தேனடையும் பாம்பும்
ந. முத்துசாமி

உடன் பிறந்த தலை
தி. சோ. வேணுகோபாலன்

மோகம் முப்பது ஆண்டு
நீல பத்மநாபன்

எழுத்து அரங்கம்
ஆ. ம. ராமச்சந்திரன்—த. ராமமூர்த்தி

இருமை

தர்ம சிவராஜ

உங்கள் காதுக்கு
சு. ச.

கடலில் ஒரு கலைஞன்
சுந்தர ராமசாமி

தலைங்கம்

அன்புள்ள வாசகர்களுக்கு

வாசகர்களுடன் எழுத்து பற்றி கொஞ்சம் பேச இந்த ஏட்டின் தலைங்கத்தை ஒதுக்கி இருக்கிறேன். ஏழு ஆண்டுகளாக சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டுமே எழுத்து அனுப்பப்படும் முறையை கடைப்பிடித்து வந்தேன். அதிலே ஓரளவு பயன் இருந்தது உண்மையே. ஆனால் எதிர்பார்த்த அளவு எழுத்துவின் தேவைக்கு வேண்டிய அளவு கிடைக்கவில்லை. காரணம் எழுத்து இருப்பதே பெரும்பாலோருக்குத் தெரியவே வாய்ப்பு ஏற்படாதது தான், எனவே இந்த ஆண்டு ஜனவரி முதல் எழுத்து கடைகளில் போடப்படுகிறது. சென்னையில் எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்க ஏற்பாடாகி இருக்கிறது. தமிழகம் பூராவும் பெளிணர்களில் எழுத்துக்கு ஏஜன்ஸிகள் நியமிப்பது சம்பந்தமாக முயற்சி செய்து கொண்டு வருகிறேன். ஒரு சில இடங்களைத் தவிர அதிகமாக தீர்மானமாக வில்லை.

எழுத்து சந்தாதாரர்கள் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள். தங்கள் ஊர்களிலும் பக்கத்து ஊர்களிலும் எழுத்துக்கு ஏஜன்ஸி ஏற்பாடு செய்து தரும் படி முன்னரே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது மறுபடியும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னால் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து இதைச் செய்ய முடியாது. வாசகர்கள் தங்கள் பொறுப்பில் எழுத்துக்கு இந்த உதவியைச் செய்தால் எழுத்துவை நன்றாக வளர்க்க முடியும். ஐந்து அல்லது பத்து பிரதிகள் ஒரு ஊருக்கு போனாலும் வர வேற்கத்தக்கதே. அந்தக் காலத்தில் மணிக்கொடி அப்படித்தான் பரவி இருந்தது.

ஒரு இரண்டாயிரம் பிரதிகள் எழுத்து தமிழகத்தில் செல்வழியுமானால் அற்புதங்கள் செய்ய முடியும். எழுத்துக்கு அதிகப்பக்கங்களை கொடுத்து நிறைய விஷயங்களைத் தர முடியும். இப்போது பக்கங்கள் கட்டுரைகளைப் போட முடியாமல் கட்டுப்படுத்துகின்றன. தமிழகத்தில் ஒரு இரண்டாயிரம் பிரதிகள் விற்கச் செய்யும் ஒரு தீவிர இயக்கத்திற்கு எழுத்து வாசகர்கள் தங்கள் பங்கைச் செலுத்தி உதவும்படி மூன்றாம் முறையாக கேட்டுக் கொள்கிறேன்....

இந்த தலைங்கத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது வந்த ஒரு கடிதத்திலிருந்து சில வரிகள்: "எழுத்து இப்போ ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு இதழும் ஒரு சிறுகதையை-

உயர்ந்தது- தாங்கி வருவதை நண்பர்கள் பாராட்டுகிறார்கள் கட்டுரைகளும் பிரயோசனமாக இருக்கின்றன. இதே முறையில் வளரட்டும்.

இந்த எட்டாம் ஆண்டு ஏடுகளைப் படித்த வாசக அன்பர்கள் பலர். இப்படி எழுதி இருக்கிறார்கள். எழுத்து கடைகளில் போடப்பட்ட பிறகு சில புதிய வாசகர்கள் கிடைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எழுத்துவின் புதுமையான, தனித்தன்மையான போக்கை உணர்ந்து வரவேற்றிருக்கிறார்கள். இதில் இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க விஷயம், இவர்களில் சிலரது படைப்பு சக்தியும் விமர்சன அறிவும் வெளித் தெரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. எழுத்து ஆரம்பித்ததிலிருந்து கவிதை, விமர்சனம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் சில குறிப்பிடத்தக்க புதியவர்கள் தெரிய வந்திருப்பதை ஆரம்ப முதல் தொடர்பு கொண்ட வாசகர்கள் அறிவார்கள். இப்போது தெரிய வரும் புதுப் புதியவர்களையும் வாசகர்களின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருகிறேன்.

இந்த ஏடு பற்றி சில வார்த்தைகள். 'சிம்பா விலம், குறியீட்டியல் என்றெல்லாம் எழுதுகிறீர்களே. அவைகளைப்பற்றி, விளக்கமாக கட்டுரைகள் எழுதினால் பயன்படுமே' என்ற கருத்தை தெரிவித்தார் ஒரு அன்பர் சமீபத்தில். இது மாதிரியான விஷயங்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து 'எழுத தக்க படிப்பு மட்டும் போதாது. விளக்கிச் சொல்லத் தெரிய வேண்டும். இந்த ஏட்டில் குறியீட்டுலகம்' கட்டுரை இருக்கிறது. இதை எழுதி இருக்கும் வி. து. சீனிவாசன் 'பிலாஸபி' எடுத்து எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவர். அவர் தமிழில் எழுதி இருக்கிற இந்த முதல் கட்டுரையே போதும் நம் நாட்டு மேல்நாட்டு இலக்கிய, தத்துவக் கருத்துக்களில் அவருக்கு இருக்கிற புலமையைக் காட்டி, அடுத்தபடி ஹரி சீனிவாசன் எழுதிய கட்டுரை. டாக்டரான அவர் விவகாரமாக ஆராய்கிற மனப்பாங்கு கொண்டு எழுதுகிறார்.

பல கட்டுரைகள் மூலம் எழுத்து வாசகர்களுக்கு நன்கு பழக்கமாகி உள்ள கல்லூரி விரிவுரையாளர் சி. கனகசபாபதி இந்த ஏட்டில் சுட்டிக்காட்டத் தக்க கட்டுரை எழுதி இருக்கிறார் பாரதிக்குப்பின் கவிதைத் துறை பற்றி. மழுப்பாமல் சட்டடியாக அடித்துப் பேசுகிற சுபாவம் உள்ள அவர் இன்றைய கவி களைப் பற்றி குறிப்பிட்டு அவர்களின் இடத்தை நிர்ணயிக்கிறார். முறையான படிப்பு ரசனையைக் கெடுத்து விடவில்லை என்பதுக்கு அவர் ஒரு உதாரணம்.

இந்த ஏட்டில் இரண்டு சிறுகதைகள் நீல பத்மபைன், ந முத்துசாமி எழுதி இருக்கிறார்கள். புதியவர்கள் தான். கதைகளைப் பற்றி உங்கள் கருத்துக்களை தெரிவிப்புகள். சென்ற ஏட்டில் ஜப்பானிய சிறுகதையை மொழி பெயர்த்த கி. அ. சச்சி தாநந்தம்தான் ஒரு படைப்பாளி என்பதை இந்த

(இதன் தொடர்ச்சி 119-ம் பக்கம்)

தத்துவமும் கலையும்

ஹரி சீனிவாசன்

தத்துவமில்லாத மனிதனில்லை, தாயின் லயிற்றுக்குள்ளேயிருந்து தொப்புள் கொடிவழியாக தன்னை வளர்த்துக்கொண்ட மனிதன், அந்தக் கொடியை துண்டித்துப் பிறந்தபின், பிறந்தநாள முதலாக இன்னொருகொடிவழியே தன்னை வளர்த்துக்கொள்கிறான். இதுதான் சமூகப்பாரம்பரியம் பண்பாடு என்கிற இரண்டாம் தொப்புள்கொடி. அவன் அறிந்தோ அறியாமலோ பண்பாட்டு எருவிட்டு வளர்ந்த பயிர்தான் மனிதன். என்னதான் உச்சாணிக்கோபுரத்தில் ஏறிக்கொண்டு தனித்திருந்து எழுதினாலும் இலக்கிய ஆசிரியனும் மனிதன்தான். அவன் எதைப்பற்றி எழுதினாலும் இந்த சூட்சுமக்கொடியை உதறிவிட்டு எழுதமுடியாது. தத்துவம் இக்கொடியின் உயிர்நாடி. நாம் எப்படி மூச்சுவிடுகிறோமோ அதுபோலத்தான் தத்துவஞானமும், நனவு நிலையை மூச்சுவிடுவது எப்படி எட்டுவதில்லையோ அப்படியே பலரும் தங்களுடைய தத்துவமூச்சை அறிவதில்லை. ஆனால் அவர்கள் அறியாததினாலே மூச்சு இல்லையென்று சொல்லிவிட்ட முடியுமா?

இந்தத் தத்துவங்கள் மனிதகுலத்தின் பொதுச்சொத்து. பலவேறு நிலைகளிலிருக்கும் மக்களின் அனுபவத்தினடியாகப் பிறந்து பரிணமித்து வரும் சிந்தனைச் செல்வம் இது. உயிர்க்குலத்தின் வளர்ச்சியைப்பார்த்தால் ஒரு உண்மை நமக்குத் தெளிவாகிறது. வளர்ந்த, வளரும் உயிர்க்குலமும் வளர்ச்சி குன்றிய உயிர்க்குலமும் உள்ள முக்கிய வித்தியாசங்களில் ஒன்று அவை தங்களைப்பற்றியும் புறவுலகைப்பற்றியும் பெற்றிருக்கிற உணர்வு. உயிர்க்குலத்தின் வளர்ச்சி அதிகமாக அதிகமாக, அவைகளின் புறவுலகத்தைப்பற்றிய அறிவும் வளர்கிறதைப்பார்க்கிறோம். இந்த அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்றபடி புறவுலகமும் வளர்கிறது அம்பாவிட உலகம் அதை சுற்றியுள்ள நீரின் சில மில்லீடர்களோ, ஹைட்ராவின் உலகம் அதைவிட சுற்றுப்பெரிசு, மண்புழுவின் உலகம் இதைவிடப் பெரிசானது. மூழைவும் அவயவங்களும் வளரப் பெற்ற மீன் தவளை முதலிய ஜந்துக்களின் உலகங்களும் அந்த வளர்ச்சிக்குத்தகுந்தபடி பெரியதாகி வளர்கிறது. புராதனக்குடிகளின் உலகமும் இவ்வாறே, ஒவ்வொரு ஆக்சி சிறுகுடியும் தாங்கள் தான் உலகத்தின் மையப்புள்ளி என்று நினைத்திருந்தனர். முன்னாளிலே, மேருமலை உலகத்தின் அச்சு என்றதும், சீனச்சர்வரத்தி தேவகுமாரன் என்றதும், மெஸ்படோமியாதான் கடவுள் படைத்த ஆனந்த பூமி என்றதும் இந்த கிணற்றுத்தவளைப் புத்தியைத்தான் காண்பிக்கிறது. ஆனால் இன்றே மனிதனின் கைகள் சந்திரமண்டலத்துக்கப்பாலும் நீண்டுவிட்டன. கண்கள் பல லட்சம் ஒளிவருடங்களை பார்க்கின்றன. இவ்வளவு செய்கிற மனிதன் இதனாலெல்லாம் இயற்கையை, புறவுலகத்தை, மேலும்மேலும் அறியக்கற்றுக்கொண்டான். இயற்கைப்படைப்பை இத்தனையாக அறி

ந்த மனிதன். தானும் இப்படைப்பில் ஒன்று என்று அறிந்தது சமீபத்தில்தான். இதை விஞ்ஞானரீதியில் மனிதன் அறிந்தது. நூறு வருஷங்களுக்கு முன் 1859-ல் வெளியான டார்வீனின் பரிணாம வளர்ச்சி பற்றிய நூல்களுக்குப் பின்னரே. இயற்கையின் சிருஷ்டிகளை அறிகிற மனிதன் தன்னையும் அவற்றில் ஒன்றாக அறிய முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறான். இயற்கையின் ரகசியங்களை அம்பலமாக்கி அறுதியிட்டு எத்தனையோ சாதனைகளை செய்கிற மனிதனுக்கு, மனிதனைப்பற்றியும் அறிந்துகொள்ள முடியுமானால் நாம் கனவிலும் கண்டிராத அதியற்புதங்களை சாதிக்கக்கூடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மனிதவாழ்வு வெறும் அறிவின் துணைகொண்டு மாத்திரம் நடக்கிறதில்லை. இதற்கு அறிவு, உணர்ச்சி ஆகிய இரு கால்களும் தேவை. இவ்விரண்டின் துணையைக்கொண்டும் மனிதன் தன்னை அறிய முற்படுகிறான். முன்னதன் (அறிவின்) மூலம் சி விஞ்ஞான தத்துவங்கள். சாஸ்திரங்கள், பின்னதன் விளைவு இலக்கியம், கலை, இவ்விரண்டின் மூலமாக மனிதன் தன்னைச்சுற்றியிருக்கிற பிரகிருதியை அறிய முயல்கிறான். வெகு சமீபகாலம் வரை விஞ்ஞானம் புறவுலக ஆராய்ச்சியிலேயே ஈடுபட்டிருந்தது. ஆனால் கலையும் இலக்கியமும் மனித வுணர்ச்சிப்படைப்புக்கள் ஆனதாலே, ஆதிமுதல் அவன் அகவுலகையும், புறவுலகையும் உணர்ச்சி பூர்வமாக அறிய முற்பட்டுவந்திருக்கிறது. மனிதனின் அகவுலகம் தனித்தியங்க முடியாதது. சமூகம் என்னும் சுற்றுப்புறத்திலேயே யிருந்தும், தன் அகவுலகக்கு புறம்பான பிற அகங்களிலிருந்தும் (அகப்புறம் என்று சொல்லலாமோ?) தன்னை வளர்த்துக்கொள்கிறது. இந்த 'அகப்புற' வலகத்தைத்தான் பண்பாடு என்னும் இரண்டாம் நாபிக்கொடி என்று முதலில் குறித்தேன், இந்த நாபிக்கொடியின் நடுச்சரமாக தத்துவஞானம் ஊடுருவுகிறது. பாலில் வெண்மெய் பரவிக்கவந் திருப்பதைப்போல, தத்துவஞானம் ஒரு மனித சமூகத்தின் பண்பாட்டில் பரவிக்கவந்து ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அகவுலகத்திலும் இடம் பெறுகிறது.

அகவுலக அனுபவங்களாலான உணர்ச்சிக்கடலின் திவலைகளே கலை, இலக்கியப்படைப்புக்கள். படர்க்கையான புறவுலகத்தை, தன்மையில் அனுபவித்து, பின் படர்க்கையாக வெளிப்படுத்தப்பட்டவை இந்த சிருஷ்டிகள். அதனாலே, வாழ்க்கைத்தத்துவமும் இப்படைப்புக்களில், கர்த்தா விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், தெரிந்து செய்தாலும் அல்லது அதுபற்றியே தெரியாமல் இருந்தாலும், இடம்பெற்றுவிடுகிறது. இது தவிர்க்க முடியாதது, உயிருள்ள மனிதனின் நாடி துடிப்புதைப்போல.

தத்துவஞானம், அடிப்படையில் மனிதனுக்கும், முக்கியமாக அவனுடைய அகவுலகத்துக்கும்,

புறவுலகத்துக்கும் உள்ள தொடர்புகளை அறிவுபூர்வமாக ஆராய்வது. இதனால் இது ஓரளவு விஞ்ஞானத்தை ஒத்தது என்கூட சொல்லலாம். மேல்நாடுகளில் சமீபகாலம்வரை தத்துவஞானிகள் சிறந்த விஞ்ஞானிகளாக இருந்தார்கள் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. விஞ்ஞானத்துக்கும் Natural Philosophy அல்லது இயற்கைத்தத்துவம் என்ற மறுபெயரும் வழங்கிவந்தது. அதனாலேதான் விஞ்ஞானத்தைப்போல தத்துவமும் அறிவு வளர்ச்சியினால் பாதிக்கப்படுகிறது ஆதிமனிதனின் தத்துவமற்ற (காட்டுமிராண்டித்தனமான) பிறந்த மேனியான மனநிலை. இயற்கை வழிபாடு, பூதவழிபாடு, முன்னோர்வழிபாடு பல கடவுள் கொள்கை. ஒரு கடவுள்கொள்கை, சூன்யவாதம், ஏகான்மவாதம், மாயாவாதம், பாமர உலகாயதம், விஞ்ஞான ரீதியான உலகாயதம் என்பன எல்லாம் இவ்வளர்ச்சியின் படிக்களே.

கலைகள், அதிலும் முக்கியமாக இலக்கியம், மனிதனுக்கும் புறவுலகத்துக்கும் உள்ள தொடர்புகளை அறிவுபூர்வமாக அல்ல, உணர்ச்சி பூர்வமாக ஆராய்ந்து அனுபவிப்பன. மனிதனின் அறிவு வளர்ச்சியடைந்து மாறுபடுவதும் வேகத்தில் அவனுடைய உணர்ச்சிகள் மாறுகின்றனவா என்பது மிகவும் சந்தேகத்துக்கிடமான விஷயம். அவன் அனுபவிக்கிற உலகம் விரிவடைந்து வருகிறது. அதற்கு ஏற்றாற்போல உணர்ச்சிதனின் புரிமானமும் வளர்ந்துவருகிறது. ஆனால் அவற்றின் தன்மையில், குணத்தில், மாறுதல் இருக்கிறதா என்பது சந்தேகமே. ரோஜாவையும் மல்லியையும் பூக்கள் என்று ரசித்துவந்த நான், கள்ளிகளையும் புல்லின் பூக்களையும் அழகுடையன என்று ரசிக்க முற்பட்டிருக்கிறது வளர்ச்சியே இதனால் என்ற அழகுணர்ச்சி வளர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த உணர்ச்சியின் தன்மை இந்த வளர்ச்சியினால் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது? இந்த விதமான 'மாற்றமின்மை' என்பது விஞ்ஞானத்துக்கும் கலை இலக்கியத்துக்கும் உள்ள முக்கியமான வேதியாசங்களில் ஒன்றாகப் படுகிறது. அறிவிலக்கியம் வளர்ச்சியில் தன்மை மாற்றம் காட்டுகிறது. என்னதான் மகோன்னதமான விஞ்ஞானியாக அரிஸ்டாட்டில் அந்தக்காலத்தில் இருந்திருந்தாலும் அவருடைய 'உயிர்நூல் நாம் இன்றைக்கு ஏற்ற சிறந்த விஞ்ஞான நூலாகப்படித்து' பயன்பெற முடியாது. ஆனால் பழங்காலத்துக் கலைச்சிருஷ்டிகளை, முக்கியமாக ஓவியத்திலும் இலக்கியத்திலும் ஓரளவு 'சங்கீதத்திலும், இன்றும் அனுபவித்து பயன்பெற முடிகிறது, இதுவும் நான் மேலே சொன்னதைத்தான் காட்டுகிறது என்று நினைக்கிறேன். இந்த மாதிரியாக 'காலத்தால் சாகாத ஒன்றை' கலை இலக்கிய சிருஷ்டிகளாலேதான் தொடர்ந்துபிடிக்கமுடிகிறது. அதனாலே தான் இலக்கியங்களும் அமரத்துவம் பெற்றுவிடுகின்றன.

அடிப்படையில் விஞ்ஞானம், கலை, தத்துவம் இவைகள் ஆய்வது ஒரே விஷயம்தான் இந்த பிரகிருதியையே. மனிதன், அவன் அகவுலகம், அவனுக்குப் புறம்பாயுள்ள புறவுலகம் ஆகிய இவைகளின் தொடர்புகளையே ஆயும் கோணம்தான் வேறே வேறேயாக இருக்கிறது. இவையனைத்தும் இயற்கையின் வடிவங்களே. அதனாலே இலக்கிய

மும். மற்ற இரண்டையும்போல மனிதவளர்ச்சிக்கு முக்கியமாக ஆகிவிடுகிறது.

பல சமயங்களில் மனிதன், தன்னுடைய உணர்ச்சியழியா அனுபவத்தில் மெய்யறிவைப் பெற்று விடுகிறான், அதே அறிவை அவன் விஞ்ஞான ரீதியாகப்பெற பல நூற்றாண்டுகள் செல்லலாம். "யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்" என்பதும் "சர்வ ஜனங்களும் ஏக குடும்பத்தினர்" என்பதும் அவன் பல ப்பல் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னாலே உணர்ச்சி பூர்வமாக வந்த முடிவு. இன்றுதான் இந்த உண்மை விஞ்ஞான ரீதியாக, மனிதன் நிறுத்திலும் உருவத்திலும் குணத்திலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மொழியிலும் பண்பாட்டிலும் வேறுபட்டாலும் ஒரே குடும்பமான; உயிர்வகையைச் சேர்ந்தவன் என்று நிரூபிக்கப்பட்டு வருகிறது! இதுபோல உதாரணங்கள் சொல்லலாம்.

தத்துவம், பூரணமும் அகவுலகான உணர்ச்சியறிவையும், புறவுலக ஞானமான விஞ்ஞான அறிவையும் இணைக்க முயற்சிக்கும் அறிவுப் பாலம். இம் மூன்று அறிவுகளும் மூன்றுக்கொன்று துணை செய்யும்போதே மனிதன் பூரணத்துவம் பெறுகிறான். ஒன்றில் குறையிருக்குமானாலும் ஓரளவு மூளியாகத்தான் போகிறான்.

இலக்கிய ஆசிரியன் உணர்ச்சியறிவை உண்டு வளர்பவன். ஓரளவு 'விஞ்ஞானப் பொது அறிவு பெற்றவன். வாழ்வின் நூலிழையான தத்துவத்தை சுவாசிப்பவன். இம் முன்றையும் அவன் உணர்ந்து செயலாற்ற வேண்டும். உணர்ச்சிக்கான இயற்கையிலும். விஞ்ஞான அறிவை ஒதீயும் பெறுகிற ஆசிரியன், மனிதனாக மனித சமூகத்தில் வாழ்வதனாலேயே படித்தாலும் படிக்காவிட்டாலும் ஓரளவு தத்துவ உணர்வு பெற்று விடுகிறான். இப்படி குருட்டாம் போக்கில். ஒதாதுணர்ந்த தத்துவ நோக்கு 'சரியானதாகவும் அமையலாம், தப்பாகவும் போகலாம். சரியோ. தப்போ, அந்த நோக்கு அவனுடைய சிருஷ்டிகளிலும் நிச்சயமாக பிரதிபலிக்கும். தன் சிருஷ்டியின் தத்துவ விளக்கங்களையே அறியாத ஆசிரியன் வாக்கர்களை குறை கூறி பிரயாஜனம் இல்லை.

இதனால் இலக்கிய ஆசிரியன் தத்துவ சாஸ் திரியாகவோ, தத்துவ போதகனாகவோ ஆகிவிட வேண்டுமென்று பொருளில்லை. அவன் தன்னுடைய தத்துவநோக்கையும் தன் படைப்புக்களின் தத்துவச் சரட்களையும் தெரிந்து உணர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் கூறுகிறேன். இவ்வாறு அவன் தன்னையும் தன் படைப்புக்களையும் கண் கொண்டு பார்த்து அறிய முற்பட்டால், அதனால் அவன் தன்னைப்பற்றியும் பிறரைப் பற்றியும் அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இவ்வறிவையும் ஆழத்தையும் பிறர்க்கும் உணர்த்த முயலவும் முடியலாம். இவ்வறிவும் உணர்ச்சிகளும் எவ்வளவு ஆழமாகப் போகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவனுடைய படைப்பும் உண்மையை, 'சாகாத ஒன்றை' தொடர்ந்துவிடுகிறது. அவனுடைய சிருஷ்டிகளும் அவ்வளவுக்கவ்வளவு அமரத்துவம்பெற்றுவிடுகின்றன. அவனில் உலகம், சமூகம், நிறைவு பெறும் புறது.

குறியீட்டுலகம்

வி. து. சீனிவாசன்

தீக்குள் விரல் வைத்தால் நந்தலாலா—நின்னைத் தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா என்ற பாரதியின் கவிதை என் நினைவிற்கு வரும் போதெல்லாம் கவிதை சில நேரங்களில் எப்படி அடிமனதைத் தொட்டு உசப்புகிறது என்ற நினைவே மேலெழுகிறது.

தொட்டால் சுடும். இது புலனறிவு. மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்குமுள்ள பொதுயியல்பு. ஆனால் சுடுவது இறைவனைத் தொடுவது போல் உள்ளது என்று எந்த மிருகமும் கவிவிசைக்காது ஞானமில்லாத பொருள் மயக்கமா இந்த அடி? இல்லை. இருக்கவே முடியாது.

“தன்னையறியுமறிவே யறிவு
பின்னை யறிவெல்லாம் பேயறிவு”

என்றார் மூலர்.

புலன் வழியறிவை மட்டுமின்றி புலனின்பத்தையும் புலனின் தனிப்பயனையும் மனிதன் போற்றுகிறான். புறவுலகை அறிய வேண்டுமென்ற விழைவு அவைவருக்கும் பொது.

அறிவின் அடிப்படை விழிப்புணர்வு. இதையே மூலர், ‘அறிவறிகின்ற அறிவு நனவாம்’ என்றார். நனவில் புறவுலகையும் அகவுலகையும் நாம் அறிய முற்படுகிறோம். புறஉலகத் தூண்டல் (Stimulus) ஒவ்வொன்றிற்கும் துலங்கல் (Response) உண்டு. ஆனால் இவற்றில் நாம் மிருகத்தினிடமிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகிறோம்.

தீயைத் தொட்டால் அதனிடமிருந்து விலகத்தான் மற்றைய உயிரினங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அது மனிதனைப்போல் நின்னைத் தீண்டுமின்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா என்று பாடாது.

இதிலிருந்து நமக்குத் தெரிவதென்ன? மற்றைய உயிரினங்களின் செயல்கள் புறத் தூண்டலின் நேரடித் தொடர்பாக இருக்கையில் மனிதனின் செயல்கள் புறத் தூண்டலில் இருந்து பெரிதும் விலகி சில நேரங்களில் அதைக் குறைத்தோ மிகைப்படுத்தியோ, அல்லது முற்றும் மாற்றியோ காட்டுகின்றன. திரௌபதியம்மன் மாரியம்மன் பண்டிகையில் தீ மிதித்தல் உண்டு. மிருகம் தீ மிதித்து அதன் மேல் நடக்குமா?

மாறுபட்ட செயல்கள் ஒரே மனிதனிடம் தென்படுகின்றன. அவை சில நேரங்களில் ஒன்றுக்கொன்று முரணாகவும், ஆனால் ஒன்றையொன்று அழித்து விடாமலும் சிந்திக்கும் சிந்தனையாளனை சிதைக்காமலும் ஆக்கம் தருகின்றன.

உதாரணமாக கீழ் வரும் இரு முரண்பட்ட ஆனால் தத்துவ சிந்தனையைத் தூண்டும் இரண்டு கருத்துக்களைப் பாருங்கள்.

1. நிற்பதுவே, நடப்பதுவே, பறப்பதுவே நங்களெல்லாம் சொப்பனந்தானோ? பல தோற்ற மயக்கங்களோ?

2. தேனின் உருவம் பொய்யென்றால் அது கொட்டும் வலி மட்டும் மெய்யோ”

மனிதன் மிருகத்திடமிருந்து முற்றிலும் சிந்தனை யாற்றலில் மாறுபடுகிறான். இந்த வேறுபாடு அளவையில் அல்ல குணத்திலே. புறத்தின் செய்திகளை அகத்திற்கு அனுப்பும். (எற்கும்) அமைப்பிற்கும் அதன் விளைவால் உள்ள செயலாற்றும் துலங்கல் (response) வெளிக்கணுப்பும் அமைப்பிற்கும் நடுவே மூன்றும் தொடர்பு ஒன்றுண்டு எனத் தெரிகிறது. எனவே எதிர்வினை (Reaction) மனிதனுக்கு மனிதன் காலத்திற்கு காலம் பல வேறு காரணங்களால் மாறுகிறது என்பது தெரிநிறுது. தூண்டலுக் கேற்றவாறு துலங்கல் இருப்பதில்லை.

எனவே புலன் எனும் கொள்கலனில் சேரும். ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் உள்ளமெனும் வாயிலில் ரஸவாதங்கள் புரிகின்றன. இதன் துலங்கலே மெய்ப்பாடென்பது. பேராசிரியர் இதை புறத்திற் காண்பதோர் பொருளின் காரணமாக நெஞ்சின் சுட்டோன்றிய விகாரத்தின் விளைவு” என்கிறார். எனவே கவிஞன் இந்த விகார விளைவுகளின் தன்மைகளை அறிய வேண்டிய வனாகிறான். இதையே கெளரியர் “குறியீட்டுலகின் ரஸவாதம்” என்கிறார்.

இதுவே மாலையென்ற சொல்லிற்கு பெண் என்ற பொருளுணரும்படி செய்கிறது. தொல்காப்பியர் இதை அழகாக “பூப்புனை மாலையும் மாலை புணர் மாதரும் கோதை எனப்படாது” என்றனர்.

காலமும் பண்பாடும் சொல்லிற்கு அதன் நேரடிப் பொருளோடு உட்பொருள் சேர்த்து அதற்கு அழகும் வலிமையும் அளிக்கின்றன. எப்படி அகத்துறை அனுபவமும் திறமையும் தலைவனுக்குத் தலைவி பால் தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்த உதவுகின்றன என்பதை திருக்கோவையாரிலிருந்து ஓர் மேற்கோள் மூலம் அறியலாம்

“உரைத்த துரையாது

கருத் தறி வித்தது” எப்படி என மாணிக்க வாசகர் அழகாகக் கூறுகிறார். தலைவன் ஓர் பசும் தழையைக்கிள்ளி தலைவியைப் பார்த்து நகைக்கிறான். இதுவே காட்சி.

இனி கவிஞர் தலைவனின் நோக்கை கூறுகிறார். “மின்னிற நுண்ணிடைப் பேரெழில் வெண்ணகைப் பைந் தொடியீர் பொன்னிற வல் குலுக்காமோ மணி நிறப் பூந்தழையே”

பேராசிரியரின் குறிப்பு “பொன்னிறவல் குடென்று அல்குவின் தன்மை கூறியவதனால் முன்னமே புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமையு முண்டென்பது கூறிய வாரூயிற்று.” இதைத்தான் குறியீட்டு வழி வெளிப்படுத்தல் (Symbolic expression) என்பர்.

எனவே மனிதன் உடல் என்ற பௌதிக உலகத்தினின்று மிகவும் விடுபட்டு ஆயினும் அது தீட்டிய வட்டத்தினின்று மீள முடியாமல், உள்ளம் என்ற நாடக மேடையில் வசிக்க முற்படுகிறான்.

இந்த மேடையில் இந்த நாடகம் மொழி, கலை, மதம், பண்பாடு, இன்னும் இனக் குறியீடுகள் (Racial Myths) இவற்றின் ஆட்சிக்கு ஏற்ப நடைபெறும்.

எப்போது இந்த அரங்கு எழுப்பப் படுகிறதோ அப்போதே மனிதன் இயற்கையின் நேரடிச் சந்திப்பை யிழக்கிறான். எபிக்டெடஸ் நன்றாகத்தான் சொன்னான். மனிதனே உன்னை அச்சுறுத்துவது பொருள்களோ. உலகமோ, அல்ல. அல்லவேயல்ல, அவை பால் நீ கொண்ட கருத்துக்களும் கற்பனைகளும்.”

இதுவரை நாம் கண்டறிந்த உண்மைகளின் சிந்தனைக் கோர்வையின் முடிவையே அறிஞர்கள் குறியீட்டுக் செயலாக்கம் (Symbolic activity) என்றனர். இதன் விளைவே படிமங்களும் அவற்றின் பால் செலுத்தப்பட்ட தொடர்புக்களும் (association) குறியீட்டுச் செயலாக்கமே கவிஞனுக்குக் கைக் கோலாய் உதவுகிறது. இதன் விளைவால் நிகழாதவையையும் நிகழ் காலத்தையும் பல வேறு உணர்ச்சிகளின் சாறையும் அழகாக வார்க்க அவனால் முடிகிறது.

அன்பைக் காணவேண்டி முயல்கிறான் தலைவன். வழி யருமை கூறி மறுக்கிறார் தேர்ழி. எப்படிப்பட்ட வழி அவ்வழி.

“விசும் பினுக் கேணி நெறி யன்ன
சின்னெறி மேன் மழைத்தூங்

கசும்பினிற் றுன்னி அனை நுழைந்
தாலொக்கும் ஐய மெய்யே

இசும்பினிற் சிந்தைக்கு மேற்ற
அறிதே ழிலம் பலத்துப்

ப்சும் பனிக் கோடு மிசைந்தான்
மலயத்தெம் வாழ் பதியே!

“மழை பெய்யும்போது மழைத் தாரையை ஏணியாகப் பாவித்து வானுக்கு ஏற முயல்வது எவ்வளவு அருமையோ அவ்வளவு அருமை இரவினில் நீ தலைவியைக் காண முயல்வது. என்றான் தேர்ழி. உளவியலறிஞர் கூறும் சிம்பல் (Symbol) என்ற சொல்லிற்கு குறியீடு எனப் பெயர் கொண்டு அவற்றின் தன்மையை இலக்கியத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்வோம்.

குறியீடுகளை நாம் வெறும் குறிகளாகக் குறைத்து விட முடியாது. அவ்வயிரண்டும் வெவ்

வேறு உலகத்தவை. குறிகள் புறவிலகில் பொருளோடு நேரடித் தெரடர்பு கொண்டு வாழ்வன. ஆனால் குறியீடுகளோ மனிதனின் அகவுலகிற் பொருள் தந்து பல் வேறு எண்ண எழுச்சிக்கு வித்தாய், வண்ணக் கோல மெழுப்பி அவன் சிந்தனையாக்கத்திற்கு உயிராயும், உணர்வாயுமிருப்பன, குறியீடுகள் வழி வகுப்பன (designators). ஆனால் குறிகளோ வகுத்தபடி வழி யமைப்பன (Operators). குறிகளோ என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு, குறியீடுகளோ அதன் உயிர்.

குறிகள் ஒவ்வொன்றும் ஜீவனோடு குறிப்பிடத்தக்க தொடர்புடையன

மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க வேலையை குறியீடுகள் செய்கின்றன. சிந்தனையே அவற்றைத்தான் நம்பியுள்ளது. எதை ஞான மென்றும் தெளிதல் என்றும் கூறுகிறோமோ அது குறியீட்டு வளத்தாலே பெறப்படுகிறது. பொருளற்ற எண்ணற்ற புறத்துண்டலாய் எழுந்த எண்ணக் குவியலை சீராக்கி செம்மைப்படுத்தி பொருளுள்ள எண்ணக் கோர்வையாய் செய்ய உறுதுணையாய் உள்ளவை குறியீடுகளே. சிந்தனைக் கடலிலே சிக்குண்ட தோணிபோல் திசையறியாது தவிக்கும் போது கலங்கரை விளக்காய் இருளகற்றி வழி காட்ட பெரிதும் உதவுவன குறியீடுகளே.

ஆயிரமாண்டு தத்துவச் சான்றினை சூத்திர வடிவில் ஆக்கித் தருவது இக்குறியீடே.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவடி— நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்”

அலைபாயும் கடல் நம் இன்பதுன்ப வாழ்க்கைக் கடல். குறியீட்டுலகில் பல நாதமெழுப்பும் தொடர் பூட்டி. இவ் வாழ்க்கையின் அலைபாயும் தன்மை, விடுதலை வேட்கை, வழி இவையனைத்தும் வள்ளுவர் கூற எந்த மந்திரம் துணை செய்து?

பாரதியைப் பாருங்கள். என்ன பொருட் செறிவும் உளத் தூண்டலும் கொண்ட அடியினைப் படைத்து விட்டான்.

“நெஞ்சிற் கவலை நிதழும் பயிராக்கி
அஞ்சியுயிர் வாழ் வதறியாமை”

அறியாமையே மர்மையின் உரு என்றார் சங்கரர் அறியாமை உளவழியானது. அறியாமைக்கு மருந்து அனுபவம். இலக்கியத்தின் ‘ஜீவநாடியே’ அனுபவம். ஞானத் தோணிகளில் ஒன்று இலக்கிய மல்லவா?

இனி இலக்கியமென்றால் என்ன?

இலக்கியம் என்பது எழுத்தாளனின் உள்ளத் தெழுந்த அனுபவ அமுதை குறியீட்டுச் சூப்பிகளில் எழுத்து வடிவில் தருவதே. எந்த அனுபவத்தை எழுத்தாளன் பெற்றான் என்பதோ எவ்வாறு பெற்றான் என்பதோ முக்கியமல்ல. அதை எவ்வாறு தன் மனத்திலிருந்து சிதையாது பறித்து வாசகன் மனதில் பதியவிட்டு பயிராக்குவது என்பதில் தான் இலக்கியத்தின் ரகசியம்

அடங்கியுள்ளது. இந்த இத்திர ஜாலம் குறியீட்டுச் சக்குமாந்தடியின் நி நடவாது.

வார்த்தை வாயிலாய் வாசகன் மனிதில் கற் பனை ஊற்றெடுக்க வைத்தால் மட்டும் போதாது; அதை அவ்வார்த்தை வாயிலாகவே கட்டுப்படுத்தி தான் பெற்ற அனுபவத்தை கூடியவரையில் அவன் உள்ளத்தே, நிலத்திருந்து வான் கதியில் தன் விருப்பப்படி செயற்கை கோள்களை இயக்கும் வரான நூலறிஞர் போலாற்றுவுதலேயே எழுத்தாளனின் திறனடங்கியிருக்கிறது. இங்கே தான் கவிஞன் வழி வழிச் செல்வமாகிய குறியீட்டு உளிகொண்டு சிற்பம் சமைக்கின்றான்.

எழுத்தாளனின் திறன் அவன் குறியீட்டுச் செல்வத்தில் உள்ளது. ஆனால் அவன் புகழோ அவன் வாசகன் உள்ளத்தே மீட்டும் குறியீடுகளைப் பொருத்தது. ஆகையால் தான் சிலர் தங்கள் வாழ்நாளில் புகழின்றி உரையாளராலோ, விமர்சகர்களாலோ, வாசகர்களின் குறியீட்டு வள அறிவு பெருகச் செய்தபிறகு புகழடைகிறார்கள்.

மொழி, குறியீட்டு வழியதாயிருக்க வேண்டுமென்று முன்னரே கண்டோம்; இலக்கியம் அனுபவக் கடத்தி. அனுபவம் மொழியால் ஏற்படாது. மொழி ஒரு வரையறுக்குபட்டக் கடத்தி. ஆனால் கற்பனையோ அனுபவமோ வரையில்லாதது. இலக்கியத்தின் கலை நுட்பம், வரையறைக் கடங்கும் மொழியுடே வரையில்லா இத்திறன் களை பயனறிந்து அழகுற கையாளுவதில் அடங்கியுள்ளது.

குறியீடுகள் தனித்தனி உணர்ச்சிப் பிழம்புகளில் மட்டும் பயன் தருவதில்லை. எப்பொழுது ஒரு வலிமைவாய்ந்த குறியீட்டை உருவாக்க துணை செய்கிறதோ அப்போதே அது சோதியாகி ஒளிர்கிறது. இதைத்தான் எண்ணக் கட்டுக்கோப்பு என்கிறோம். இவை மனிதனின் நனவிலி மண்டலத்தின் அமைப்பில் ஓர் கோணத்தைப் பிரதிபலித்து விட்டால் அதன் விளைவை வார்த்தைகளால் அளக்க முடியாது. 'வானத்தின் மீது மயிலாட்டக் கண்டேன் மயில் குயிலாச்சுதடி தோழி' சில கவிதைகள் நம் உணர்ச்சிகளைத் தட்டி யெழுப்பி சிலகணம் நம்மை உலுக்கி பிரமிக்கும்படி போகவோ அல்லது செயலிழந்துமோன நிலைக்கோ அல்லது உணர்ச்சிக் கடலில் கொந்தளித்து நடமிடும்படியாகவோ செய்து விடுகின்றன. ஏன் ஏனெனில் அவை கடலின் அலைகளை மட்டும் காட்டுவதில்லை, அவற்றின் அடித்தலத்தையும் காட்டுகின்றன.

முடிவாக ஒன்று. அனுபவம் மொழியில் ஏற்படாததால் எழுத்தாளனின் மொழி வளம், ஏன் அவன் தாய் மொழி, அது திறம்பட ஏற்படுத்தும் அல்லது தூண்டும் கற்பனை, குறியீட்டு வளத்தால் அளக்கப்படும்.

அனுபவத்தை பேர்திய அளவு வீணின்றி கடத்த, குறியீடு படுத்த, வளமை வாய்ந்த கற்

பனை ஓவியங்களை ஏற்படுத்த இலக்கியம், மொழியில் உள்ள எல்லா சக்திகளையும் உபயோகப்படுத்துகிறது. ஆப்கிரம்பேயின் கூற்றின் படி அவையிரண்டு.

- 1 பொருள் வழி.
2. ஒலிக்குறிப்பு வழி.

பொருள் வழி.— தனித்தனிச் சொல்லின் பொருள் வளம்; அவை வாக்கியத்திலாற்றும் செயலாக்கம்; அதன் விளைவாக ஏற்படும் கற்பனையளம் சொல்லழகு, பொருளழகு போன்றன;

ஒலி வழி.— எழுத்து அசை, சீர், தளை, அடி தொடை போன்ற யாப்பிலக்கணத்தாலோ அல்லது பிற வழி ஒலிச் சேர்க்கையாலோ பெறப்படும் ஒசை வழியூய் கிடைக்கும் தூண்டல்— ஒலியழகு.

அவற்றின் விரலசைப்பு உள்ளத்தின் அடியிற் சென்று இனமறியாத வண்ண வண்ண நாதங்களை மீட்டுகின்றன. அவை வாசகனின் மனதிலே உணர்ச்சி சுழலை ஏற்படுத்துகின்றன.

தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் சர்வேசா!— இப்பயிரைக் கண்ணீராற் காத்தோம் கருகத்திருவன்மோ? என்கிறபோது எத்தனை தாக்குதல், ஏனென்றால் அவை நனவிலி மண்டலத்தில் செயலாற்றுகின்றன. இதையே 'யூங்' (jung) என்ற உளவியல் மேதை பழமைப் படிமங்களின் செயலாக்கம் என்கிறார் (Archives of primordial images). இவற்றை 'ஆதி முத்திரைகள்' (Archetypes) என்றும் சொல்லலாம். மனித இனத்தின் பரிமைத்தில் அவ்வினம் அடுக்கடுக்காக அனுபவித்த அனுபவச் சுவடுகள் ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் தன் ரேகைகளை விட்டுச் செல்கின்றன. ஒரே வித அனுபவ ரேகைகள் ஒன்றுபட்டு தனித்தே இயங்கும். 'நடத்திகள்' ஆகின்றன. இவற்றின் கூட்டமைப்பே கூட்டு நனவிலி மண்டலம் (Collective unconscious) மனிதனின் உள்ளத்தின் முக்கார்பங்கு இவையே. எந்த கவிதை, இந்த கூட்டு நனவிலி மண்டலத்தின் ஆதி முத்திரைகளை, பழமை படிமங்களை தட்டி எழுப்புகின்றனவோ அவை காம காமேஸ்வரி, அன்னை பராசத்தியை, குண்டலி வியை குவி நிலை சக்தியை தட்டிவிட்டு விடுகின்றன. சீறிட்டுடும் அன்னை சிவமாகிய நன்னிலக் கலக்கிறாள்.

பாருங்கள்

"மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும் வீச தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும் மூச வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே

ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே"

கார்த்தன் கமலக் கண் என்னும் நெடுங் கயிறு படுத்தி என்னை

ஈர்த்துக் கொண்டு விளையாடும் ஈசன் தன்னைக் கண்டரோ?"

கவிஞன் சுவைபட, பொருள்பட எல்லாக் குறியீட்டுச் செயலாக்கத்தையும் உபயோகப்படுத்திகாதல், பிறப்பு இறப்பு இயற்கை போன்ற சாகா புதிர்களின் ஒரு கோணத்தைத் தொட்டு விட்டால் அட்டா ஓ அட்டா என்ன உள்ள உலுக்கல்.

“மங்கியதோர் நில வினிலே

கனவிவிதுகண்டேன்

வயது பதினாறுக்கும்

இள வயது மங்கை

இந்த வரிகள் இளம் காளையர் நெஞ்சத்தே எத்தனை விகார விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். மதிமயக்கி, கண்காணி யில்லாது கள்ளம் பல செய்ய வழி செய்யும். கனவில் மதி பொங்கி மேகம் மறைக்க தெரிந்தும் இனித் தெரியுமோ வென ஆசையைத் தூண்டும் நிலவொளியில் நல்ல தொரு அழகி, வயதோ பதினாறுக்கும், கண்டேன் என்று கவிஞர் அடுக்கடுக்காக கவிச் சித்திரமமைக்கும் போது எத்தனை படிமங்களை ஆதி முத்திரைகளை தொட்டிழுக்கின்றன. ஆண்டாளை கமலக் கண்ணின் கண் கயிறு இழுத்து போல்.

இனி பாரதி குயில் பாட்டில் எவ்வாறு பழமைப்படிமங்களை நம் உள்ளத்து ஆசைத்துடிப்புகளை நன்கு கலந்து மீட்டுகிறார் என்று பார்ப்போம்.

“விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா!
விந்தையடா! ஆசைக் கடலின் அமுதடா!
அற்புதத்தின் தேசமடா பெண்மைதான்
தெய்விகமாங் காட்சியடா! பெண்ணொருத்தி
அங்கு நின்றாள்

கண்ணிரண்டும்

ஆளை விழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ?

மீள விழியில் மிதந்த கவிதை யெல்லாம்

சொல்லிலகப் படுமோ?

பெண்ணவளைக் கண்டு பெருங்களி கொண்டாங்களை

நன்னித் தழுவி நறுங் கள்ளிதழினையே
முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு மோகப் பெரு மயக்கில்
சித்த மயங்கி சில போழ் திருந்த பின்னே
பக்கத்திருத்த மணிப்பாவையுடன் சோலை யெல்லாம்

ஓக்க மறைந்திடலும் ஓஹோ! எனக் கதறி
வீழ்ந்தேன்
விழி திறந்து பார்க்கையிலே சூழ்ந்திருக்கும்
பண்டைச்

சுவடி எழுது கோல் பழம் பாய்.

ஆன்ற தமிழ்ப்புலவீர், கற்பனையே யானாலும்
வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளிரைக்க யாதே
னும் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறிரோ?

இது போன்று பண்பாட்டின் விளைவாக
பொருந்தாக் காமமும் தாயின் கற்பை தன் உயிரினும்
போற்றல் வேண்டுமென்ற பண்பையும்
தொட்டு கவிதை தேவைக் கேற்ப எழுதப்படும்
போது அதன் வேகத்தை யளவிட முடியுமா?

தாய்த்திருநாட்டைத் தகர்த்திடு மிலேச்சரை
மாய்த்திட விரும்பான் வாழ்வு மோர் வாழ்வு

கொல்

மாண மொன்றிலாது மாற்றலர் தொழும்பராய்

கன முற்றிருக்க எவன் கொலோ விரும்புவான்
தாய் பிறன் கைப் பட சகிப்பவனாகி
நாயென வாழ் வேன் நமில் இங்குளனோ?

ஆல்பர்ட் காமஸ் என்பவர் தன்சிறந்த நூலான
(அவுட் சைட்) வெளியார் என்ற நாவலில்
யாதோ ஒரு காரணத்தால் சமுதாய பழக்க வழக்கங்களின்
பிடியில் விடுபட்ட மனிதனின் உள்பாங்கை அழகுறக் காட்டி
ஒருகுறியீட்டைகாட்டியமைத்துள்ளார்.

ஆனால் பெர்னாண்டோஷாவோ பழமைக் குறியீட்டான
காதலன், காதலி வில்லன் என்ற முக்கோணத்தில்
பெண்ணை அடைவதில் வெற்றி கொண்டு வில்லனை
தோல்வியடையச் செய்கிறான் என்ற மரபை உடைத்து
பெண்ணுக்கு முக்கியம் கொடுத்து ஓர் புதிய குறியீட்டை
தன் (Candida) கேண்டிடா என்ற நாடகத்தில் உருவாக்கியுள்ளார்.
நிலவி நின்ற ஓர் மரபை உடைப்பதின் மூலமாக
ஓர் பலமான குறியீட்டை அமைப்பதும் உண்டு.

எனவே இலக்கியப் படைப்பில் குறியீட்டின் வேலை
மிக உண்டு என்றும் இலக்கிய வளம் ஆசிரியனின்
குறியீட்டு செயலாக்கத்தில் அடங்கி உள்ளது
என்றும் நமக்குத் தெரியும்.

யோக்கும் தந்திரமும் தத்துவமும் கலையும்,
குறியீட்டு வளர்ச்சியிலேயே அடங்கியிருக்கின்றன.
எனவே குறியீடுகளின் அறிவு இலக்கிய விமர்சனத்திற்கு
மிகவும் அவசியம் என்பது நமக்கு புலனாகும்.
ஆகையால் நம் தமிழ் இலக்கிய வளத்திற்கு
இத்தகைய ஆராய்ச்சி இன்றியமையாதது
எனக் கூறி இக் கட்டுரையை முடிக்கலாம்.

அத்துவைதம்

கி. அ. சச்சிதானந்தம்

சங்கு வெள்ளைத் தடித்த தாளின்மேல்
கோழிமுட்டை வடிவ பச்சைநிறக் கோட்டினை
பக்க வட்டமாய்ச் சாய்த்தான்.
மேல்கூம்பி குறுகிய பக்கத்தின்மேல்
சிறுவட்டம்; வட்டத்தின்மேல் ஒரு வளைவு
சிறிய வட்டத்தில் இரு புள்ளிகள் அப்படியும்
இப்படியுமாய்.
மேலும் கீழும் விழுந்தன கோடுகள்.

கிளி கிளி, பச்சைக்கிளி
கத்தியது குழந்தை தன்படைப்பின் வியப்பில்.
வெளிப்பரப்பில் ஓடித்திரியும் ஒரு கிளியைபிடித்து
அம்மா தரும் பழத்தைப் பாலைத் தரவே கூப்பிட்டான்.

இதோ வந்துவிட்டதே வீரல்கள் வழியாய்,
கிளி வாயின் அருகே துண்டுதுண்டான கோடுகள்
சாய்வாய்ச் சிதறிவிழுகின்றன.

கீ கீ கீ கிளி கத்த ஆரம்பித்தது

அவன் கிளியானான்; கிளி அவனாயிற்று
அத்துவைதக் குழந்தை,

பாரதி வழிக் கவிதையும் புதுக் கவிதையும்

(1947—1965)

சி. கனகசபாபதி

1

47-க்குப் பிறகு கவிதைத்துறை பற்றிப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வர எண்ணுகிறேன்.

பாரதி உந்தலில் குழந்தைகளுக்குப் பாட்டு எழுதுவது வளர்ந்திருக்கிறது. இதில் அழ. வள்ளியப்பா ஒரு தனித்தன்மைப் படைப்பாளி.

பாரதி உந்தலில் பாரதியைப் போலவே பாட்டு எழுதி அதுக்கு மேலும் ஒரு தனிப்பாதை வகுத்துக்கொண்ட கவிஞர் பாரதிதாசன் என்பதை முன்பே பார்த்திருக்கிறோம். சமூகவியல் போக்கில், மனித உலகியல் பயணத்துக்கு வேண்டிய புது மனித உறவுகளையும் இயற்கையின் அன்பையும் வெளியிடுகிற உத்தேசத்தில், பேசும் வசனத்திலிருந்து சொல் உருவாக்கி அதில் வெளியிடும் முறை உருவாக்கி. ஒரு புதிய அங்கதக் குறிப்புடன் காட்சி, ஓசை, சுவை முதலிய புலன்களுக்கு இன்பம் ஊட்டும் படிமச் சேர்க்கையுடன் கவிதை படைத்தது பாரதிதாசன் தனிப்பாதை. தமிழில் பாரதிதாசனது பாரதியதைப்போல ஒரு புதுக் குரல்.

பாரதி உந்தலில் பாரதிக்குப்பின் பாரதியைப் போலவே பாடிய தமிழ்க் கவிஞர்களின் படைப்பு நிலையைப் பற்றி இங்கே ஒருசில வார்த்தைகள்.

சுத்தானந்த பாரதி முதல் சாலை இளந்திரையன் வரை ஒரு வளைகோட்டுக்குள் வருகிறார்கள்.

பாரதி உந்தலில் வந்த பாரதிதாசன் வழிக் கவிஞர்கள் சுரபி முதல் கண்ணதாசன் வரை இதே வளைகோட்டில் அடங்குகிறார்கள்.

பாரதி கிழித்த இலக்கியக்கோடு இவர்கள் எல்லோரையும் தன் பாதையில் இனம் கண்டு பிடித்து, அதன் போக்கில் நேரே செல்லுகிறது.

இவர்கள் புது சாக ஒரு இலக்கியக்கோடு வரைந்தவர்கள் என்று சொல்வதுக்கு இல்லை.

பாரதி வழிக்கவிஞர்களாகிய இவர்கள் பாரதி கிழித்ததேர் இலக்கியக்கோட்டைத் தங்கள் இடத்தில் இருந்தபடி வளைத்துஓடித்து அவரவர் உணர்ச்சிக் கலவையையும் குழைத்து அப்பியிருக்கிறார்கள். 'கலந்திருக்கிறார்கள்' என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக 'குழைத்து அப்பியிருக்கிறார்கள்' என்ற சொல் பிரயோகத்தை நீங்கள் கவனிக்கவேண்டும். கொஞ்சம் மேலே, 'வளைத்து' என்னும் சொல்லோடு 'ஓடித்து' என்னும் சொல்லையும் கூட்டியதை நீங்கள் பார்க்கவேண்டும்.

பாரதி தன்னுணர்ச்சி வெளியீட்டுத்தோரணையில் பாட்டுக்கள் பாடியவர். பாரதியின் குயில் அப்படியானது. ரஷியப் புரட்சியைப் பாடிய பாட்டிலும், 'ஆகா என்று எழுந்ததுபார்' என்ப

தோடு 'மாகாளி பராசக்தி உருசிய நாட்டில் சுடைக்கண் வைத்தாள் ஆங்கே' என்றும் தமது தன்னுணர்ச்சி அம்சம் ஊடுகலக்க உருவாக்கியிருக்கிறார். பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் பாரதி குயிலில் போலத் தன்னுணர்ச்சியைத் தூய உணர்ச்சியாக வெளிப்படுத்தவில்லை.

உண்மையிலே பாரதிக்குப்பின் தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை குறுகிய தனிநிலை உருவத்தில் தமிழில் உண்டாக ஒரு சூழ்நிலை தோன்றியது. ஆனால் பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் அந்தத் தன்னுணர்ச்சிக் கவிதையில் தூய உணர்ச்சியை—பாரதியின் அளவு ஆழத்தைக் காணவில்லை.

தன்னுணர்ச்சிக் கவிதையில் ஆழம் தேவையில்லையே என்று கவிதை அனுபவ ரீதியில் நீங்கள் ஒரு கேள்வி என்னைக் கேட்கலாம். இதை ஒரு மெய் என்று நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அப்படியானால் ஆழம் இல்லாத, இலேசான உணர்ச்சிப் பரப்பான தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை உருவாக்கிய வகையில் பாரதி வழிக்கவிஞர்களில் ஒரு சிலருடையச் சில பாட்டுக்களைத் தரமதிப்பீட்டுக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

2

பாரதி கதைப்பாட்டு வெளியீட்டுத் தோரணையில் பாஞ்சாலி சபதம் படைத்திருப்பவர். இதில் நாடகத் தோரணையையும் பாரதி கலந்து உருவச் சிறப்பை உயர்த்திக் கலைமதிப்பைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறார். பாஞ்சாலி சபதத்தின் கதை வியாசரீலும் வில்வியிலும் கண்டது. ஆனால் பாஞ்சாலி சபதத்தின் கதைப்பாட்டு வெளியீட்டுத் தோரணை வியாசருக்கும் வில்விக்கும் கடன்பட்டதல்ல. அது பாரதியின் தனித்துவத்தோரணை; மேலும் பாஞ்சாலி சபதத்தின் நாடகத்தோரணை (இதை இதுவரை யாரும் ஆய்வு செய்ததாகத் தெரியவில்லை) தமிழ் நாட்டின் நாடோடி நாடகக்கலை மரபான தோரணை. பாரதி எட்டியபுரத்திலும் புதுச்சேரியிலும் சென்னையிலும் நாடகக் கொட்டகைகளுக்குள் நுழைந்து தெருக்கூத்து நாடகங்களைப் பார்த்தவர்தான். ஆனால் அவர் பாஞ்சாலி சபதத்தில் தெருக்கூத்துத் தோரணையின் அடிப்படையில், அதுக்கும் மேலாக மெருகுதீட்டி, இலக்கியச் செழுமை ஆக்கியது எவ்வளவு புதுமை என்பது நாம் உணர்ந்தால்தான் நமக்குப் புரியும்.

இங்கே பாஞ்சாலி சபதத்தை மதிப்பிட எடுத்தகாரணம், பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் கதைப் பாட்டை எப்படிப் பாடுகிறார்கள் என்று ஒப்பிட்டுக் காண. சிறுகதைக் காலத்தில் இவர்கள் கதைப் பாட்டைப்பாட முற்பட்டது காலவகைக்குப் பொருத்தம். ஆனால் இவர்கள் தங்கள் கதைப்பாட்டுக்களில் கதையம்சம் தூக்கித்தெரிய மட்டும் எழுதி,

நீடாகத் தோரணையைக் கலந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இது போகட்டும், இன்னொரு படைப்பு முறையாகவும் பார்க்கலாம். பாரதிக்குப்பின் பாரதிதாசன் 'சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலை' ஒரு சக்திபடைத்த அங்கதக் குறிப்புடன், காட்சி, ஓசை, சுவை முதலிய புலன்களுக்கு இன்பம் ஊட்டும் படிமச் சேர்க்கையுடன் பாடியிருக்கிறார் அல்லவா? இந்தப் படைப்பு முறைக்காவது தங்கள் மனசைக் கொடுத்து பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் தங்கள் கதைப் பாட்டுக்களை எழுதியதாகவும் தெரியவில்லை.

உண்மையிலே பாரதிக்குப்பின் கதைப்பாட்டு தனக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையில் தமிழில் வளர ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. கதையம்சம் தூக்கித்தெரிய மட்டும் கதைப் பாட்டை எழுதிய வகையில் வேண்டுமானால் பாரதிவழிக்கவிஞர்களில் ஒருசிலருடைய சில கதைப்பாட்டுக்களைத் தரமதிப்பீட்டில் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அவைகளில் பிரசார அம்சமோ கருத்து அறிவுறுத்தல் அம்சமோ எப்படி இருக்கிறது என்றும் மதிப்பீட்டில் பார்த்துக்கொள்வது நல்லது.

தமிழகத்தின் புற உலகையும் அக உலகையும் ஊடுருவிப்பார்த்து உயிரோட்டத்தைத்தொட்டுப் பிடித்துக் கண்டவர் பாரதி. பாரதி உந்தல் கவிஞர்கள் தமிழகத்தின் புற உலகைக் காண்பதாகவும் ஆனால் அக உலகை அவ்வளவாகக் காண முற்படவில்லை என்றும் பொதுவாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ்க்கவிதையில் புதிய அகத்துறை கண்டு செல்பவர்கள் ந. பிச்சமூர்த்தியும் அவரைப் போல மற்ற புதுக்கவிஞர்களும் என்று இங்கே ஒரு தொடர்ச்சிக்காகச் சொல்லவிரும்புகிறேன்.

அகத்துறையை அவசியமாகக் காணத்தான் வேண்டுமா பாரதி உந்தல் கவிஞர்கள் என்று நீங்கள் எண்ணப்பார்த்துக் கேட்கலாம். தமிழ்மக்கள் தங்கள் அகமன ரீதியாக எதையோ பறிகொடுத்தவர்களாக இருக்கிறபோது அகத்துறை அவசியமாகப் படாமல் போகுமா என்று திருப்பிக்கேட்க எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நாம் பார்க்கிற காலம் இப்போது 47-க்குப்பின். இதே காலத்துக்கும் முன்பே உலக இலக்கியத்திலே புதிய அகத்துறை தீக்கொழுந்து விட்டிருக்கிறது. தமிழகத்திலமட்டும் அகஉலகு இருண்டு கிடக்க வேண்டுமா? பாரதிதாசனிடம் இந்த அகநோக்கு இல்லையே என்று நீங்கள் கேட்கலாம். பாரதிதாசன் ஒரு சமூகவியல் போக்கான புறநோக்கில்தானே தமது கால நிலைமையைப் பார்த்தார் என்று அதுக்குமேலும் நீங்கள் சொல்லலாம். பாரதிதாசனின் பார்வையினுடைய சார்புநிலை அவருக்குத் தெரிந்த ஒரு வட்டத்துக்குள் சமூல்வது. அதை நாம் குறைசொல்ல முடியாது. அதுக்காகப் பாரதிதாசனுக்குப் பயன்பட்டது புறநோக்கு.

ஆனால் பாரதி உந்தல் கவிஞர்கள் பாரதிதாசனுக்குப்பின் அகநோக்கைக்காணத்தவறியவர்கள். யாருக்கு, எதுக்குப் பாடவேண்டும் என்பதில்

இவர்களிடம் குழப்பம் எழுந்திருக்கிறது. தங்கள் தங்கள் நிழல்களைத் தேடியவர்களாகவே பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் தோன்றுகிறார்கள்.

3

புறநடனூற்றுப் பாட்டை ரர்கம் போட்டுப் பாடினார் ஒரு ஆசிரியர். அவர் ஆங்கிலக்கவிதையை ராகம்போட்டுப் பாடுவார்களா என்றும், பாட முடியுமா என்றும் கேட்டார்.

உண்மையில் சங்க அகப்பாட்டுக்கள் இசைத்துப்பாட உரியன அல்ல; வாசிப்புக்கே உரியன. இந்தவிதமான பழய வாசிப்புக் கவிதை மரபை இவ்விடம் நினைவில்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கவிதை என்றால் உடனே ஓசை நயம் மிகுந்த தாயிருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிற மனப்பான்மை பாரதி வழிக் கவிஞர்களிடம் இருக்கிறது. எதுகையுள்ள சொற்களை அசைபோடுகிற நிலை இவர்களிடம் உண்டு; ஓசைக் கவிதை பாடும் கருத்து உண்டு. கவிதையில் இசை உள்ளார்ந்த இசைவாக ஓடுவது. கவிதையில் இசை கவிதையை அழுக்கி வீறுப்பாய் உட்கார்ந்து தான் சப்தமாக ஒலிப்பது முறையல்ல. ஆனால் இந்தப் பாரதி வழிக் கவிஞர்கள் ஓசை உருப்படிகளே கவிதை என்ற குழம்பல் மனநிலை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். 'இசையையும் கவிதையும் குழப்பி அடிக்கிற ஒரு படைப்பு முறையில் இவர்கள் பாடுகிறார்கள்.'

இப்படி இவர்கள் பாடியது பாரதி உந்தலில் என்றும் தெரிகிறது. உண்மையில் பாரதியிடம் ஓசைக் கவிதை அமைப்பு இடம்பெற்றிருக்கிறது. பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் பாரதியின் ஓசைக்கவிதை அமைப்பில் வழிதொடர்ந்து பிறழ்ச்சியும் அடைந்திருக்கிறார்கள்.

பாரதி வழிக்கவிஞர்களிடம் இறுகிய நிலையில் பொருளைச் சொல்லும் படைப்புமுறை இல்லை. மாறாகச் சொல்லையும் பொருளையும் நெகிழ்ச்சியாக தொய்வாக உதிர்த்துச் சொல்லிவிடுகிற படைப்பு முறை காணப்படுகிறது.

பழக்கப்பட்ட சொல், வாக்கிய அமைப்புக்களில் 'சிந்தனையை நெகிழ்த்தி' விடுகிறார்கள் தங்கள் போக்கில். இவர்களுடைய கவிதைப் போக்கில் சிந்தனைத்தேக்கம் தெரிகிறது. மக்களுக்கு உணர்ச்சி ஊட்டவும், கருத்துக்களைப் பரப்பவும், தர்க்க முறையில் வாதாடவும், பேச்சுக்களாக முழங்கவும் வசனமே போதுமானது அல்லவா? பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் இதுக்கெல்லாம் கவிதையைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

'கவிதையில் உணர்ச்சிகளைச் சும்மா அவிழ்த்து விடுவது கூடாது' என்று டி. எஸ். இலியெட் கூறியிருக்கிறார். பாரதி வழிக்கவிஞர்கள் உணர்ச்சிகளை அடக்கி ஒழுங்குபடுத்தி வெளியிடவேண்டுமே என்று எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. அறிவு வார்ப்பான வெளியீட்டுத்திறனில் மன அசைவு காட்டுவது இவர்களிடம் காணப்படவில்லை. வெறுமை உணர்ச்சிப் பொருமலான வெளியீடு இவர்களின் பாட்டுக்கள்.

கவிஞன் என்றால் பொருள்களை முதலில் பார்ப்பவன் அவன். இது ஒரு குழந்தைமைப் பார்வை. இதுவே கவிஞனுக்கு உரிய பார்வை. கவிஞன் என்பவன் முதலில் சொற்களைப் பார்த்து எழுத மாட்டான். கவிஞனைப் பற்றிய இந்த இலக்கணம் எந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்துவது. பாரதியும் இப்படிப்பட்ட கவிஞர்தான். இந்தப் பாரதி வழிக் கவிஞர்கள் பொருள்களை முதலில் பார்க்காமல் சொற்களையும் ஓசைகளையும் அடுக்கி அடுக்கிச் சீர் செய்கிற போக்கு முதலில் உடையவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

இங்கு ஒரு கருத்தை நான் தெளிவாக்கிவிட விரும்புகிறேன். யாப்புக் கட்டுக்கோப்புக்குள் கவிதையைச் சாதிக்கமுடியும்; சாதித்திருக்கிறார்கள் பழய தமிழ்க்கவிஞர்கள். ஆனால் யாப்புக் கட்டுப்பாட்டில் பிடிபடும் கவிதையைத் தேடிக்கொண்டிருப்பது சரியல்ல. பாரதி யாப்புக் கட்டுக்கோப்பையே கண்டிருப்பவர். ஆனால் பாரதி உந்தல் கவிஞர்களுக்கு யாப்புக்கட்டுப்பாடு கூட நல்லதாகப்படுகிறது.

பாரதி புதுமையில் பழமையைக் காண விழைந்த கவிஞர். பாரதியிடம் பழமையில் புதுமையைக்காணும் மனப்பான்மையும் ஓரளவு உண்டு. இப்படி நான் எழுதியதை நீங்கள் கவனமாகப் படிக்கவேண்டும். மறுபடியும் சொன்னதைத் திருப்பிச்சொல்லுகிறேன் பாரதி புதுமையில் பழமையைக்காண விழைந்த கவிஞர். பாரதியைப் பற்றிய இந்த மதிப்பீடு பாரதிக்குப்பின் வந்த கவிஞர்களால் ஆழ்ந்து உணரப்படவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இவர்களுடைய கவிதைப்பொருள் பட்டியலை விரித்துச் சொல்லத் தேவையில்லை. ரோஜாப்பூ, தென்றல், சோலை, வெண்ணிலா, விட்டில் இப்படியே பல.

பாரதி வழிக்கவிஞர்களின் கவிதைகளைக் கவியரங்குகளிலும் ஆண்டுமலர்களிலும் விழாக்காலங்களிலும் வாழ்த்துமடல்களிலும் கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துச் சலித்துப்போயிருக்கிறோம் நாமெல்லாம்.

இந்த நிலையில் ஒன்றே ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு இந்தப் பகுதியை முடிக்கிறேன். பாகிஸ்தானையும் சீனாவையும் எதிர்த்துக் கவிதை பாடக்கூடிய சூழ்நிலை வந்தது அல்லவா இப்போது? பாரதி இருந்தால் பாடியிருப்பார் நிச்சயமா? பாரதியைப் போல ஒருசில கவிஞர்கள் இன்றைக்குப் போர்ப்பாட்டுக்கள் பாடித்தந்திருப்பதை நீங்கள் அவசியம் பாருங்கள். பாடும்போது பாரதி தோரணத்தானே முன்னுக்குவந்து தெரிகிறது. இது இப்படிப் பாரதி பாடிய வழியில் சொல், வாக்கியப் பிரயோகங்களில் இருப்பதால், பாரதி போலவோ பாரதிக்கு மேலேயோ பாடவில்லையே என்ற அலுப்பு சலிப்பு மன்றிலை நமக்குத் தோன்றுகிறது. பாரதி அவதரித்து வந்து நின்றுவிடுகிறேன் இவர்களின் போர்ப்பாட்டுக்களில் என்ற எண்ணமும் நமக்கு உண்டாகிறது. பாரதி வழிக்கவிஞர்களின்

வெளியீட்டுச் சக்தி தேக்க நிலை உடையது என்று அறிய இந்த ஒரு சான்று போதுமானது.

4

கடைசியாக நமது தற்காலப் புதுக்கவிதை பற்றிப் பார்ப்போம்.

பாரதிக்குப்பின் பாரதி உந்தல் கவிஞர்களால் படைப்புநிலை ஒரு தேக்க நிலையில் போன தடத்திலேயே போய்க்கொண்டிருக்க, இதுக்கு எதிர்முனையில் பிறந்த படைப்புத் துளிர்ப்பே தமிழில் புதுக்கவிதை.

பாரதி கிழித்த இலக்கியக் கோட்டில் வந்து அதிலிருந்து பிரிந்து வேறு இலக்கியக்கோடு வரைகிறார்கள் புதுக்கவிதைக்காரர்கள். குறிப்பாக ந பிச்சமுர்த்தி.

பாரதிக்குப்பின் பெருகிய ஆழமற்ற புனைவியலான தன்னுணர்ச்சித் தோரணை மன அசைவை உண்டாக்க இயலாதிருக்கிறது; அழகையும் கனவையும் சிந்தனை நெகிழ்த்திய போக்கில் உணர்ச்சிப் பொம்மலுடன் வெளியிடும்படி ஆகியிருக்கிறது. இந்தத் தோரணைக்கு எதிர்முனை திரும்பாவிட்டால் கவிதை என்றாலே அலுப்பு சலிப்பு உண்டாகிவிடும். அதிலும் காலமோ வசனவளர்ச்சிக்காலம். இயந்திர நாகரிகம் ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவில் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. இனிமேலும் மெத்தனச் சொப்பனப் போக்கில் கவிதைப்பாதை வகுக்கவேண்டாம்.

இந்தப் புதுக்காலம் கரகரவென்று ஓடும் அதிவேகச் சுழற்சிகளும் நேர்த்திகெட்ட நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் காலம். சுரீரென்று மனச் செவியை அறுக்கும் நேரிடைக் குடைச்சல் தாக்குகிற புதுக்காலம். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஒளிவுமறைவு இல்லாமல், பொய்யும் புனைசுருட்டும் இல்லாமல், நேர்மைத்தடம் புரளாமல் சுரீரென்று மனச்செவியை அறுக்கும் நேரிடைக்குரலில் பாடினல்தான், இன்றைக்கு ஏற்ற கவிதை உருவாகமுடியும்.

இப்படி லாரென்ஸ் கூறியிருப்பதை டி. எஸ். இலியெட் எழுதுகிறார்.

ஒன்று ஆழமற்ற புனைவியலான தன்னுணர்ச்சித் தோரணைக்கு எதிர்முனையில் ஆழமுள்ள செவ்வியலான தன்னுணர்ச்சித் தோரணையில் கவிதை தமிழில் உருவாகவேண்டும், அல்லது ஒரு பாத்திரத்தின் முன்னிலைப் புறக்கூற்றான தோரணையில் ஆனால் அகநோக்கில் கவிதை உருவாகவேண்டும், ந. பிச்சமுர்த்தியின் 'பெட்டிக்கடை நாரணன்' இப்படி உருவாகிய, புதுக்குரல் எழுப்புகிற புதுக்கவிதை.

கதைப்பாட்டு என்றால் கதையம்சம் தூக்கித் தெரியவே பாடிய போக்கிலிருந்து ஒரு திருப்பம் தேவை. ஒரு பழங்கதையைப் புராண முறையில் உருவாக்கி, அதில் 'குறியீட்டியல் உருமாற்றம்' செய்யவேண்டும். இதனால் அகத்துறை நோக்கு

சாத்தியமாகிறது. மனிதனின் பூர்வீகப் பார்வை யுடன் தற்காலப் பார்வை கவவை ஆகிறது. இந்தப் படைப்பு முறையில் ந. பிச்சமூர்த்தி எழுதியவை அரணிக்கட்டை, மழை, இருளும்-ஒளியும், வழித்துணை ஆகிய நீண்ட பாட்டுக்கள். இவைகளில் நாடகத் தோரணையும் இருக்கிறது; அங்கதக் குறிப்புக்குப் பதிலாக இலேசான கிண்டல் உண்டு; குறியீட்டியல் உருமாற்றமும் இருக்கிறது.

தமிழகத்தின் புற உலகையும் அக உலகையும் ஊடுருவிப் பார்த்து உயிரோட்டத்தைத் தொட்டுப் பிடித்துக்கண்ட பாரதியைப் போலவே இன்று நம்மிடையே காண்கிறார் ந. பிச்சமூர்த்தி.

5

நமக்கு 47-க்குப் பின் திட்டக்காலம். இந்தத் திட்டக்கால உணர்வுடன் பிச்சமூர்த்தி சிறப்பாகக் கவிதை எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய 'வழித்துணை' நமது பொருள் உற்பத்தியில் தரம் பார்க்க வேண்டும் என்றும், கடுமையான தவம்போன்ற உழைப்புவேண்டும் என்றும் பேசுகிறது. அவருடைய 'காட்டுவாத்து' பிற நாடுகளையே காப்பி அடிக்கும் அரசியல் பொருளாதார நோக்கைச் சாடுகிறது; எல்லா நாடுகளுடனும் நடுவு நிலைமையில் நட்புக்கொள்ளும் நமது கொள்கையை உணர்த்துகிறது; மனுக்காலச்சாதி முறையைத் துப்பி எறிகிறது. இவருடைய 'ஸ்விச்' தொழிலாளர் துயரைப் பாடுகிறது. இவருடைய 'கைவல்ய வீதி' நடைபாதை வழைகளுக்கு இரக்கப்பட்டு வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டுமே என்று குரல் கொடுக்கிறது.

இவ்வளவும் பிச்சமூர்த்தி படைப்புக்களில் புற நோக்காக நாம் பிரித்துக்காணும் திட்டங்கள். இதை இங்கே எழுதவேண்டும் என்பது எனது நோக்கமல்ல. இருந்தாலும் பாரதிக்குப் பிறகு பிச்சமூர்த்தியிடம் கால உணர்வு போய்விட்டது என்று கண்டிப்பு எதிர்ப்பில் யாராவது சொல்லக் கூடுமே என்பதால்தான் எழுத நேரிடுகிறது. பிச்சமூர்த்தியின் 'இயற்கை' என்னும் கவிதையில் பொருள் விநியோக முறை புறநோக்காகப் பார்த்தால் தெரிகிறது. அவருடைய 'பெட்டிக்கடை நாரணன்', 'பொங்கல்' சோஷலிசத் திட்டக் கவிதைகள்.

இப்படியே பிச்சமூர்த்தியைப் புறநோக்கில் பார்த்தால், இவர் என்ன பேப்பரிவிருந்து வந்த செய்தியை அப்படியே கவிதையாகப் பாடக்கூடியவர் போலும் என்று இவர் படைப்புக்களை அணுகாதவர்களுக்குத் தென்றிவிடலாம். எனவே பிச்சமூர்த்தியின் அகத்துறையைச் சொல்ல எடுத்துக் கொள்கிறேன். உண்மையிலே பிச்சமூர்த்தி ஒரு புதிய அகத்துறையில் புறநோக்கையும் தவறவிடாத, சமகால உணர்வையும் தவறவிடாத கவிஞர். இவருடைய 'காட்டுவாத்து' என்னும் கவிதையில் காட்டுவாத்து, 'வழித்துணை' என்னும் கவிதையில் கைக்கோலும் 'அகத்துறை சார்ந்த குறியீடுகள்', பாரதியின் கண்ணம்மா, சக்திக்குறியீடுகள் போலக் கலை மதிப்பில் உயர்ந்தவை.

6

கவிதையில் இசை உள்ளார்ந்த இசைவுடன் ஒருவது என்பது புதுக்கவிதைக்காரர்களின் கொள்கை. செவிச் செய்தியாகக் கவிதை ஒலிக்கவேண்டும் என்பது அளவுமிஞ்சிப் போனதைப் பார்த்து இந்தப் புதுக் கவிதைக்காரர்கள் கண்வழியே கவிதை புகவேண்டும் என்று புதுமை வகுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால்தான் படிமவியல் புதுசாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். தர்ம சிவராஜாவின் 'விடிவு', 'சைதீர்கள்' முதலியவையும், டி. கே. துரைஸ்வாமியின் 'காட்சிகளும்' படிமவியலான கவிதைப் படைப்புக்கள். இவைகளில் தர்ம சிவராஜாவின் 'விடிவு' கவிதையை நீங்கள் அவசியம் பாருங்கள். அது படிமக் காட்சிகளைச் சொல்ல ஏதுவான இலகு செய்யுள் முறையில் உருவாகியிருக்கிறது. அதையே ஒரு யாப்புச் செய்யுளாகப் பாட நினைத்தால் பாட முடியாது.

கண்வழியே கவிதை புகவேண்டும் என்பது புதுக் கவிதைக்காரர்களுக்கு அடிப்படைக்கொள்கை. தர்ம சிவராஜாவின் 'விடிவு' அப்படியானது.

ஒலிநயம் காட்டுவதும் புதுக் கவிதைக்காரர்களிடம் உண்டு. ஆனால் பழைய முறையில் ஓசை வீறுப்பாகப் பாடுவது கிடையாது. பிச்சமூர்த்தியின் 'வழித்துணை' யில் குயவனது பாண்டங்களைச் சொல்லியிருக்கிற தொடக்கம் ஒலிநயச் சிறப்பானது. 'வழித்துணை'யின் முடிவில் மரச்சுருள் உருண்டு சிரிப்பது ஒலிநயச் சிறப்பானது. பிச்சமூர்த்தியின் 'காட்டுவாத்து'வில் முதல் பகுதியில் முரட்டுவேக ஒலிநயமும், பின்பகுதியில் மெல்லென அமைதி ஒலிநயமும் சொல்லும் மனஎழுச்சிகளுக்கு ஏற்றபடி பொருந்துவதை உணர்கிறோம் முருகையின் 'பரவாயில்லை'யும் ஒலிநயத்தால் உயர்ந்த கவிதை.

பாரதி வழிக்கவிஞர்களிடம் சொல்லையும் பொருளையும் நெகிழ்ச்சியாக, தொய்வாக, உதிர்ந்துச் சொல்லிவிடுகிற படைப்புமுறை காணப்படுவதால் பிச்சமூர்த்தியும் பிற கவிஞர்களும் இறுகிய நிலையான படைப்புமுறையில் சொல்லவிரும்புகிறார்கள். இது சாதனையாக ஓசைக்கவிதை அமைப்பு சரிப்பாது. மனவியல் தொடர்ச்சியுள்ள இலகு செய்யுள் முறைதான் சரியானது. பிச்சமூர்த்தியின் 'ஸ்விச்' என்னும் கவிதையை நீங்கள் பாருங்கள். அது இறுகிய நிலையில் படைப்பானது; ஆனால் சொற்கள் எல்லாம் ரொம்ப எளிமை.

உணர்ச்சிகளைச் சும்மா அவிழ்த்து விட்டுவிடாமல், உணர்ச்சிகளை அடக்கி ஒழுங்குபடுத்துவது புதுக்கவிதைக்காரர்கள் படைக்கும் தற்காலத் தோரணை. சி. மணியின் 'நரகம்' இந்தத் தோரணையில் படைப்பாகியுள்ள கலை மதிப்புக்கொண்ட கவிதை புனைவியல் காட்சியில் பாலுணர்ச்சியைத் தருகிற தோரணை கூடுதலாகவே போய்க்கொண்டிருந்த தற்காலத் தமிழகத்தில், சி. மணியின் 'நரகம்' தவிர்க்கமுடியாமையில் எழுந்திருக்கிறது.

இவர்கள் தங்கள் கவிதைப் பொருள் பட்டியலில் நிலா போன்ற இயற்கைப் பொருள்களை

ஓதுக்கிவைக்கவும் இல்லை. எஸ். வைத்தீஸ்வரனின் 'கிணற்றில் விழுந்த நிலவு'வும், தி. சோ. வேணு கோபாலனின் 'ஓட்டு'வும் 'வெட்டு'வும் நிலாக்கவிதைகள், இவை தமிழில் நின்று நிலைக்கும் கவிதைப் படைப்புகள். யாப்பின் சீர்தளைத்தொடர்ச்சியில் இவைகளை இந்தக் கவிஞர்கள் பாடாமல், இலகு செய்யுள் முறையில் மனவியல் தொடர்ச்சியுள்ள உருவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

முந்திய காலங்களில் கவிதை கட்டிடக் கலையோடும் சிற்பக் கலையோடும் இசைக் கலையோடும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. இப்போது தற்காலக் கவிதை ஓவியக் கலையோடு சம்பந்தப்பட்டுத் தோன்றுகிறது; மேலும் வசன வளர்ச்சிக்காலத்தில் பேசுகிற வசனத்தோடு கலந்து நிற்கவும் விரும்புகிறது. இதுதான் தற்காலப் புதுக்கவிதை கண்வழியே புகும் படைப்பு முறையைப் பின்பற்றக் காரணம்; ஓசை உருப்படிகளின் வழியிலே செல்லாமல் யாப்புக்கட்டற்ற இலகு செய்யுள் முறையில் செல்லக்காரணம்.

7

இந்தப் புதுக் கவிதைக்குத் தமிழில் மரபு உண்டா என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள்.

தற்கால உலகக் கவிதைப் போக்கிலிருந்து தமிழ்க்கவிதை தனித்திருக்க முடியாது. இந்தப் புதுக்கவிதை தமிழிலும் பழய மரபுத் தொடர்ச்சி பெற்றதுதான்.

யாப்புக்கட்டுப்பாடு குறைந்தவை சங்ககாலப் பழய அகவல் பாட்டுக்கள்.

ஆசிரியப்பாவின் இலக்கணத்திலிருந்து மாறிய அகவல் பாட்டுக்கள் சங்க காலத்திலேயே பிறந்தன. இவை உருவச் சிதைவுடன் மரபு வளர்ந்து மரபு மாறியவை. பின்னால் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா என்று புதுயாப்புப் பெயர் பெற்றன.

சங்க காலத்தை அடுத்துச் சிலப்பதிகாரத்தில் உரைப்பாட்டு காவிய மரபுக்கு ஏற்கப்பட்டது.

இன்னும் பிற்பாடு கல்வெட்டுக்களில் உரைப் பாட்டு முறை பின்பற்றப்பட்டது.

சமய சாத்திரங்களின் பாதிப்பால் தமிழ்கடின வறட்சி இறுகலுக்கு இலக்காகிவிட்ட காலநிலையில் தமிழில் உயிரோட்டம் திரும்ப வர இலகு முறையில் பாட்டுக்கள் பாடிய சித்தர்கள் நமது சிந்தனைக்கு உரியவர்கள். இறுகிய நிலையில் சித்தர்களுடைய கவிதைப் படைப்புகள்; ஆனால் சொல்லாட்சியில் ரொம்ப எளிமை. பேசுகிற வசனத்திலிருந்து சொல் உருவாக்கி, அதில் சொல்லும் முறை உருவாக்கித் தங்கள் கவிதைப் பாடையை வகுத்தார்கள் இலக்கியச் சித்தர்கள். மற்ற வைத்தியச் சித்தர்களை இங்கே நான் கருதவில்லை. அந்த இலக்கியச் சித்தர்கள் ஒரு இறுகிய நிலையை உண்டாக்கத் தங்கள் குறியீடான சொற்களைச் சேர்த்தார்கள்.

இங்கே சித்தர்கள் 'படைப்புத் தோரணையைச் சொல்லிவருகிறபோது மற்றும் ஒரு உண்மையை நாம் உணர்வது நல்லது. சித்தர்களின் கலைப் போக்கு நமது தற்காலத் தோரணைக்கு உந்தல் கொடுக்கிறது. திரிகூட ராசப்ப கவிராயர், பட்டினத்துப் பிள்ளை, திருமூலர், தாயுமானவர், இராமலிங்கர் ஆகியோர் படைத்தவைகளில் ஒருசில கவிதைகளை இன்றைக்கு நாம் படிக்கிறபோதும், 'நமக்குச் சொல்லியிருப்பதுபோல்' நம்மில் உணர்கிறோம். பாரதியும் சித்தர் கலைப்போக்கைக் கிட்டத்தில் பார்த்தவர். ஆங்கில இலக்கியத்தில் டி. எஸ். இவியெட் போன்ற புதுக்கவிஞர்கள் தங்களுக்கு எவ்வளவோ முந்திய டன் என்னும் கவிஞரிடம் ஈடுபாடு கொண்டதை இவ்விடம் நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

8

பாரதி முதன் முதலில் வசன கவிதை என்று சோதனை செய்தார். உண்மையில் வசன கவிதையின் புதிய உருவத்தில் கவிதையைப் படைத்து விடவேண்டும் என்பதே பாரதியின் உத்தேசம். ஆனால் பாரதி வசன கவிதை உருவத்தில் கவிதையைப் படைக்க முயன்று தமது சோதனை முயற்சியில் வெற்றி அடையவில்லை. இப்படிச் சொன்ன துக்காகப் பாரதியின் சோதனை முயற்சியே தப்பி என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. பாரதிக்குப்பின் புதுமைப்பித்தன் இந்தச் சோதனையில் உருவநளவு நிலையுடன் முயன்று ஒருசில வெற்றிப்படைப்புகள் கண்டார். அவரைப்போல உருவ நளவு நிலையுடன் வசன கவிதையில் சோதனைசெய்து குபரா ஒருசில தற்காலத் தமிழ்க் கவிதை என்று நின்று நிலைக்கத் தந்திருக்கிறார். கு. ப. ரா. வுடன் பிச்சமூர்த்தியும் வல்லிக்கண்ணனும் சோதனையில் இறங்கினார்கள்.

பிச்சமூர்த்தியின் ஆரம்பச் சோதனைகள் சரியாக அமையவில்லை, ஆனால் அறுபதுக்களில் பிச்சமூர்த்தி 'கண்வழியே மனசில் படிமங்களை இணைந்து பழகும்படி விடுகிற' தற்காலத் தோரணையுள்ள புதுக்கவிதைகளை உருவாக்கிவிட்டார். பாரதியின் காலத்துக்குப் பிறகு புதியதொரு கவிமரபைத் தோற்றுவிக்கும் பிதாமகன் முன்னோடி ந. பிச்சமூர்த்தி என்று மதிப்பிடுவது உண்மை. 'புதியன புகுதலும் வழுவல காலவகையினுனே' என்பது நமது மரபல்லவா?

இந்தக் கட்டுரையின் முடிவுரைக்கு வந்திருக்கிறேன்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் விழிப்புக்காலத்திலிருந்தே துளிர்ந்துக் கிளம்பியது உயிரோட்டம். மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் அந்த உயிரோட்டம் பெருகிப் பாய்ந்தது. தற்காலத்தில் அது மடியவிடாமல் காப்போம்-வாருங்கள். மெத்த வளருதாம் மேற்கே!

தேனடையும்

பாம்பும்

ந. முத்துசாமி

ஊரில் இருந்து அழைப்பிதழ் வந்தது அலுவலகம் விட்டதும் ஊர் சுற்றிவிட்டு இரவு அறைக்குத் திரும்ப வெகு நேரம் ஆகிவிட்டது. வந்ததும் அழைப்பிதழைக் கொடுத்தான் அறை நண்பன். படித்துப்பார்த்துவிட்டு மேஜை மீது தூக்கிப் போட்டேன். சென்னை மின் ஆரவார மெல்லாம் அடங்கி விளக்குகள் அணைந்த பிறகு படுக்கப் போக வெகு நேரமாகி விட்டது.

புஞ்சையில் எங்கள் வீட்டுக் கொல்லைப் புறம் கைக் கெட்டும் தூரத்தில் ஒரு தேனடை; மறைவாக, மிகமறைவாக-யாருக்கும் தெரியாது என்று தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்— தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கிளை தாங்கும், காத்திருக்கும்—எனக்குக் காலம் வரும் வரை அது காத்திருக்கும் என்றிருந்தேன். கொல்லை வாயிற் படியில் நின்று தென்னைமர இடுக்கின் வழியே பார்ப்பேன். தினமும் பார்ப்பேன். தேனீக்கள் அமர்ந்து கருப்பாய் இருக்கும். காற்றில் அலையும் மயிராய் வந்து போகும் தேனீக்கள். பெண்ணின் மறைவிடம்போல் வளர்ந்து தொங்கும் தேன் கூடு. தினமும் பார்ப்பேன், கதவைப் பிடித்துச் கொண்டு கிணற்றின் கைப் பிடிச்சுவருக்கும் தென்னை மரத்திற்கும் இடை வழியே அலுப்புத் தோன்றும் வரை பார்த்திருப்பேன். அலுப்புத் தோன்றுமா? தேனல்லவா? தேன். மனதில் தேன் ஊறும்.

எத்தனை நாட்களாய்க் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். பருவம் வரக் காத்திருந்தேன். கருப்பு இருட்டு அமாவாசைக்காக அல்லவா காத்திருந்தேன், அமாவாசை வரையில் தேனீக்கள் தேனைச் சேகரிக்கின்றன. பிறகு குடித்து விடுகின்றன என்று சொல்வார்களே என்பதால் தேன் திரண்டு பக்குவமாய் ஆகட்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பாம் பொன்று அந்தத் தேனடையைக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தது. பாம்புக்கும் தேனடைக்கும் என்னசம்பந்தம்? அது ஏன் அந்தத் தேனடைக்குக் காவல் இருக்கிறது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

அது எனக்கு ஒரு நாள் இரவுதான் தெரிந்தது. பேரமையாய் தலையும் வாலும் அற்று சாண் நீளம் ஒரு பாம்பு அந்தத் தேனடைக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தது. கொல்லை வாயிற் படி மறைவில் இருந்து கதவை ஒருக்களித்து ஒருகையால்

கதவைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த இடுக்கு வழியே எட்டிப்பார்த்தேன். பாம்பு காத்துக் கொண்டிருந்தது. தென்னை மரத்தை ஒட்டி வேப்பமரத்திற்கிடையில் அந்தப் பாம்பின் வால் தெரிந்தது. நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று அந்தப் பாம்பிற்கு எப்படித் தெரிந்தது? அதற்குத்தான் கண்ணில்லையே. கண்ணில்லா விட்டாலும் நான் பார்த்ததை அது உணர்ந்து கொண்டது போலும். வால் வேப்பிலையாகி விட்டது. பூசாரியைப்போல் வேப்பிலை அடித்தது.

பாம்பால் தேனடைக்குத் தீம்பில்லை, அது எனக்காகத்தான் தேனடையைக்காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாம்பின் தலைப்பக்கம் தெரியவில்லை, ஆனால் அது தேனடைக்குள் இல்லை என்று தான் நினைக்கிறேன், பாம்பின் விஷம் தேனில் கலந்து விடாது என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. சுயத் தேனாகக் கிடைக்கும் என்று நாக்கில் நீர்ஊறக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அமாவாசைக்கு இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இருக்கின்றன? அந்தக் கருப்பிருட்டு, வானில் நட்சத்திரங்கள் பூத்து வர இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இருக்கின்றன? மேற்கு வானத்தில் பூசணிக் கீற்று நிலா தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அமாவாசை இரவுக்கு இன்னும் எத்தனை நாள்? வேப்பிலை அடிக்கிறது பாம்பு. சலசல வென்று சப்தம். வேப்பிலைக்காற்று மேலே வீசுகிறது. கதகதப்பாய்ச் சூடு மேலே ஏறுகிறது. மூச்சு இறைக்கிறது. மயிர்க்கால்கள் குத்திடுகின்றன கெட்டியாகக் கதவைப் பிடித்துக்கொண்டேன். புளியங்கொம்பைக் குரங்கு பிடித்துக் கொள்வதைப் போலக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டேன். உடம்பின் பாரம் கையில் விழுந்தது. மொத்தப் பாரமும் கதவில் சாய்ந்தது. கதவின் காது பித்ததுக் கொண்டு போகாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற கவலை வந்துவிட்டது. என் பாரத்தைத் தாங்க அந்த வாசலுக்குச் சக்தியில்லை, ஒன்று கதவைச் சாத்து அல்லது கதவில் சாயாதே என்னும் பிடிவாதம் அந்த நிலைப்படிக்கு. தேனடையைப் பார்ப்பதற்காகக் கட்டிவைத்த வாசலா? இவ்வாசலுக்கு முன்பே தோன்றியதா இந்தத் தேனடை என்று கேட்கிறது வாசல். நியாயம் தான் எத்தனை நாட்களாய் அமாவாசைக்காகக் காத்துத் தினமும் நான் சாயத்தாங்கும் இது ஆனால், இந்தப் பூமி என்னை, நிலைப்படியை, கதவை தேனடையைப் பாம்பைத் தாங்க வில்லையா என்று நான் நினைத்தது தவறுதான். ஆனால் அது இன்

றைக்குத்தான் தெரிகிறது. தேன் ஊறத் தேனடை எனக்காகக் காத்திருக்கும் என்று நினைத்தேன்.

பூசணிக் கீற்று சங்களவு ஆயிற்று, சங்கு பரங்கிக் காயாய் மாறிகீழ் கடலில் விழுந்து மிதக்க இன்னும் எத்தனை நாள்? பிறகு அதைக் கூறு போட்டு விற்க தர்ப்பைப் புல்லோடு வருவார் சாஸ்திரிகள். எள்ளும் தண்ணீரும் இறைத்து விட்டு தட்சிணைக்கு 'ஏய்' என்பேன். அவள் வருவாள்.

"சாஸ்திரிகளே தாலிக்குத் தங்கம்வாங்க நாள் பாரும்."

கடலில் விழுந்த பரங்கி என்ன வாச்சு, அழு கிப்போச்சு, வானம் இருண்டுதான் இருந்தது. அமாவாசை வரவேயில்லை.

நிலைப்படியைப் பிடித்துக்கொண்டே நின்றேன். தூங்கிவிட்டேன். எத்தனை நாட்கள் தூங்கினேனோ தெரியவில்லை, ஆனால் அமாவாசை வரவேயில்லை. வரட்டும், வரட்டும் ஒரு நாள் வராமலா போகும் என்று காத்திருந்தேன் ஓர் அடி எடுத்து வாயிற்படிக்கு அப்பால் வைத்திருக்கக் கூடாதா? அதுவாக வராவிட்டாலும் நானாகப் போகலாம் இல்லையா? இந்த யோசனை முன்பே தெரியாமல் போயிற்று கண்ணில் தூக்கம் சுழல நிலைப்படியைப் பிடித்துக் கொண்டே நின்று இருந்துவிட்டேன். உடம்பு நிலைப்படிக்கு இப்பாலும் தலை மட்டும் அப்பாலும் இருக்க எட்டிப் பார்த்துக் காத்திருந்துவிட்டேன். அமாவாசை இருட்டு வராமலா போகும்? தேனடை ஓடியா போகும்? எதிலும் இருக்கும் கிணற்றுத் தண்ணீரை வெள்ளம் கொண்டு போவதில்லை.

தூங்கித்தான் விட்டேன். தூங்கிய நேரத்தில் அமாவாசை வந்து போய் இருக்குமோ என்று இப்பொழுது நினைத்துப்பார்க்கிறேன். என்ன பயன்? ஆனால் அமாவாசை எனக்குத் தெரிந்து வரவில்லை. ஆகவே தேனடையில் தேன் ஊறியிருக்கும். குழந்தை வரப் பால் ஊறித் திரண்டிருக்கும் முலையைப்போலத் திரண்டிருக்கும்.

இருளின் நிறத்தில் தேனடை கலந்துபோய் விட்டது. பாம்பின் வால் மட்டும் வேப்பிலையாய் ஆடுகிறது. வேப்ப மரத்தின் அடிப்பகுதி சொர சொரப்பாய்த் தெரிகிறது. மேல் கிளைகளும் தழையும் தெரியவில்லை. தேனடையைக் காணவில்லை. அது இருளில் கலந்து போய்விட்டது. அது இருளில் கலந்ததால் இல்லை என்று ஆகுமா? இல்லை. விடியும்போது எனக்காகக் காத்திருக்கும்.

ஒரு குரங்கு வந்தது. அதன் உடம்பு தெரியவில்லை. இருளை அது போர்த்திக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட முகம் தெரிந்தது. எண்ணப்பார்த்துச் சிரித்தது. பற்கள் மட்டும் நட்சத்திரங்கள்போல் பளிச்சென்று தெரிந்தன. அடி உதட்டைப் பிதுக்கி

முழுப் பற்களையும் எனக்குக் காட்டிவிட்டு ஒரே தாவில் வேப்ப மரத்தின் அடியில் தாவி ஏறி விட்டது. அது மரத்தில் ஏறுவது தெரியவில்லை. அடிக்கடி, தாவுக்குத்தாவு எட்டி எட்டித் தென்னை மரத்தின் ஓரமாய் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஆமாம், அது வேப்ப மரத்தில் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. எனக்காகத்தான் அது மரத்தில் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. எனக்குத் தேனடையைக் கொண்டு வருவதற்காகவே அது மரத்தில் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. நிச்சயம் தேனடையைக் கொண்டு வரும். ராமனுக்கு சீதையைச் செய்தியாய்க்கொண்டுவந்த குரங்கு அது.

ஐயோ! அதோ பாம்பு தேனடைக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறதே! குரங்கைப் பிடுங்கி விடுமே. களையும் குடித்து விட்டுத் தேனையும் கொட்டிக் கொண்ட குரங்கின் கதையாய்ப் போய் விடுமே! அதெல்லாம் இல்லை. குரங்கிடமா அதன் சவடால். அதெல்லாம் நடக்காது. கிரைப் மிக்சர் குழந்தையைப் போல் பாம்பின் மென்னியைப் பிடித்து விடும் குரங்கு. அவிழ்ந்து தொங்கும் கூந்தலாய்ப் புரளும் பாம்பின் உடல். அதன் மூச்சுத் திணறும். வாயைப் பிளக்கும். நச்சுப்பல் வெளித் தெரியும். பல்லின் இடுக்கில் நஞ்சு பீச்சி வரும். சனியன் குரங்கு அதுவும் தேன் தான் என்று குடித்துவிட போகிறது. விஷம் தேனில் கலந்து விடப் போகிறது. பாம்பு நாக்கால் உதட்டைத் தடவிக் கொள்ளும். இரைட்டை நாக்குப் பாம்பு. பாம்பால் குரங்குக்கு ஆபத்தில்லை. அது கெட்டியாய்ப் பாம்பின் மென்னியைப் பிடித்து விடும். கீழே முறுக்கு அவிழும் கயிராய்ச் சுழலும் பாம்பின் உடல். எனக்காகத்தான் அந்தப் பாம்பைப் பிடிக்கப் போய் இருக்கிறது குரங்கு. குரங்கின் வால் தான் பாம்பாய் இப்படி நீண்டிருக்கிறது போலும் பாம்பால் அதற்கு ஆபத்தில்லை. தன் வால் தான் என்பதால் விஷமில்லை என்று ஆகுமா? தேளின் வாலில் விஷ மில்லையா? தன்னையே கடித்துக் கொண்டு செத்த பாம்பின் கதை எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் பாம்பாய் நீண்ட தன் வாலின் மென்னியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு விடும் இக் குரங்கு.

குரங்கு மரத்திலிருந்து இறங்கி விட்டது. எனக்குத் தெரியாமல் ஓடப்பார்த்தது. இனித்து அழகு காட்டி விட்டு ஓடியது. அடி எடுத்து வைத்தேன். பூமியில் புதைந்திருந்த பாதத்தை இப்பொழுது இழுக்க வில்லையா? இதை முன்பே செய்திருக்கக் கூடாதா? குரங்கு குறுக்கிடும் முன்பே இதை செய்திருக்கக் கூடாதா? தேனடை என்ன வாயிற்று என்று பார்க்கத் தோன்றவில்லை. குரங்கு பாம்பை பிடித்துக்கொண்டுதான் ஓடுகிறது போலும். மனம் போன்று இருண்ட பாதையில் அது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பின் தொடர்ந்தேன். பாம்பு என்ன வாயிற்று?

பாழடைந்த கூரை வீடு. கூரை பிய்ந்து காற்றோடு என்ரோ கலந்து போய்விட்டது. கட்டவிழ்ந்த மூங்கில் கழிகள் சரிந்து மொட்டைச் சுவ

நுக்கு அப்பால் சாய்ந்து கிடந்தன. மழை பொழிந்து சுவர் கரைந்து மண் பூமியில் முட்டு முட்டாய்க் குவிந்து கிடந்தது. நீர் வழிந்த பாதை சுவர் முழுதும். குட்டிச் சுவர்கள் கழு மரங்கள் போல் இருட்டு வானத்தைப் பார்த்து நிமிர்ந்து நின்றன. எத்தனை யுகமாய் இது காற்றும் மழைக்கும் ஈடு கொடுத்ததோ? எங்கும் ஒரே இருட்டு. கூரை வீட்டுக்குள் இருட்டுத்திரண்டு ஒடுங்கி விட்டது. குரங்கு அந்த வீட்டுக்குள் போய்ப் புகுந்து கொண்டு விட்டது. அது குரங்கின் இருப்பிடம். குரங்கைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

குரங்கைக் காணவில்லை, பாம்பைக் காணவில்லை. தேனடையைக் காணவில்லை. என்னவாயின?

குரங்கு நுழைந்த வீட்டில் குரங்கே யில்லை. கதவற்ற நிலைப்படியே. உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். குரங்கைக் காணவில்லை. கதவில்லாவிட்டாலும் பூட்டிவைத்த இருட்டு.

வெளியில் தலையை துழுத்துக் கொண்டேன், ஒரு காளீமாடு வந்தது. இந்த மாடு எங்கிருந்து வந்தது? எனக்குப் போட்டியாக வந்தது?

வந்த மாடு ஒரு மூங்கில் முளைக்கடியில் வந்து நின்றது. முளையில் தொங்கிய பழம் தும்பில் தானே காலில் பிணைத்துக் கொண்டது, எனக்கா கத்தான் அந்தத் தும்பு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது என்று நினைத்தேன். இனிமேல் நீ கிட்டே அண்ட முடியாது என்னும் தீவிரம் காளீயின் விழியில். நீண்ட கொம்புகள், சீவிட்ட கொம்புகள், கிராமத்துக் காளீ. பசும்புல்லை மேய்ந்து கொழுத்த காளீ. அடித்தடித்து தலை விரிந்து பூமியில் இறங்கிய அந்த முளையில் அது தன்னைப் பிணைத்துக்கொண்டு விட்டது. எத்தனை அடி வாங்கி அது பூமியில் நிலைத்ததோ? இல்லை யென்றால் அதை நான் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்திருக்க மாட்டேனா? நான் முளையைச் சுற்றி, சுற்றித் தேய்ந்த பாதை, மண் புரண்ட இடம், இளி மூத்திரம் சுவறிக் குழைந்த சேறு. முளையில் கட்டிய மாடு.

முளையைச் சுற்றி வந்து தும்பு நீளம் குறைந்து கீழே இழுக்கப் படுத்துக்கொண்டு விட்டது. அதன் விழிகளில் காதல் வேகம். மூச்சில் காமச் சூட்டின் கதகதப்பு வீசுகிறது. மாடு படுத்துக் கொண்டு விட்டது. முளையில் உராய்ந்து நெறுக்கமாய்ப்படுத்துக் கொண்டிவிட்டது.

தேனடை எங்கே என்று இன்னமும் தேடினேன்.

அதோ மாடு சப்புக் கொட்டுகிறது. நாயைப் போல அது காலில் இடுக்கிக் கொண்டு எதையோ நக்கிச் சப்புக் கொட்டுகிறது. சப்புக் கொட்டுகிறதா இல்லை அசை போடுகிறதா? மாட்டின் நாக்கில் என்னவோ மஞ்சளாய்த் தெரிந்தது.

தேனடை எங்கே? பாம்பு என்னவாயிற்று? எனக்கு ஒன்றுமே புரிய வில்லை.

தேனடையை நினைத்து அழலாமா என்று நினைத்தேன். அழகை நெஞ்சை அடைத்தது. எங்கோ சிரிப்பொலி கேட்டது. என்னை நினைத்து எள்ளும் சிரிப்பொலி. எங்கே கேட்கிறது? கண்ணை இருட்டியது. பாம்பாய் நீண்டத் தன் வாலைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு சிரித்தது குரங்கு. எங்கே? “என் தேனடை எங்கே என் தேனடை எங்கே” என்று விரல்களால் என் வாயைக் கிழித்துக்கொண்டு கத்தினேன். அடிவயிறறை இழுத்துக் கொள்ளும் படியாய்க் கத்தினேன். சப்தம் வெளியில் வரவில்லை, எனக்குள்ளேயே ஒடுங்கி விட்டது படர்ந்து எரிந்து அணையும் விளக்காய் ஒடுங்கி விட்டது. “தேனடைதான் முளை” “முளைதான் தேனடை” என்ற கேலிச் சிரிப்பிற்குப் பிறகு ‘கிராமத்து முளையில் பழம்தும்பில் மாடாய்ப் பிணைத்துக்கொள்ள இருந்த முட்டாளே! என்று நீண்டு ஒடுங்கியது எங்கிருந்தோ வந்த சப்தம்.

இருண்ட என் மனக்குள் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒன்றும் தெரியவில்லை. எழுந்ததும் முதல் வேலையாக புஞ்சைக்கு ஒரு வாழ்த்துத் தந்தி அனுப்பி வைத்தேன்.

“உடன் பிறந்த தலை”

தி. சோ. வேணுகோபாலன்

அறிவின் சிறையாய்

இதயத்தின் உள்ளூறையாய்

இறுகப் பற்றிய

சோம்பல்—

ரப்பர் குழாய் வளையம்!

எழுத்துக் காற்று

எண்ண மணம் சுமந்து

உலகம் சுற்ற

முடியாமல்

வளையக் குழாயுள்

விழியிருண்டு

விம்முகிறது!

மோகம் முப்பது ஆண்டு

நீல. பத்மநாபன்

நடை தள்ளாடியது... கண்களில் மசக்கம்... சுற்றுப்புறத்தில் நடமாடுபவர்களை இனம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.. என்னும் தட்டுத்தடுமாறி தலைமைக் குமாஸ்தாவின் முன்வந்தபோது வேர்வையில் உடல் முழுதும் தொப்பு தொப்பென்று நனைந்துவிட்டது.

“என்ன தாத்தா..! இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத் தான் கவர்மெண்டை நஷ்டப்படுத்தணும்”னு நெனச்சிண்டிருக்கிறீங்க...?”

என்று யாரோ சொல்ல ‘கொல்’லென்று ஒரு கோரஸ் சிரிப்பு அறையெங்கும் முழங்கியது.

கேட்கும் வலுவை பரிபூரணமாக அவர் செவிகள் இழந்திருக்கவில்லையாதலால் அந்த கிண்டலும் சிரிப்பும் அவருக்கும் கேட்டன. ஆனால் இவர் பென்ஷன் ஆகி வேலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பிற்பாடு மாத முதல் தேதி தோறும் இப்படி இவர்கள் உதிர்க்கும் சொல்லுக்கு இந்த பதினைந்து ஆண்டுகாலமாக காலதேவன் அவர் முகாந்திரமாக வஞ்சம் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தான். இன்னும் எத்தனைக்காலம் தாங்கவேண்டுமோ!

தள்ளாமை விதைத்த அனுபவமுத்திரையின் சின்னங்களை சுமக்கமாட்டாமல் சுமந்துகொண்டு வாழும் கிழவருக்கு தான் இன்னும் ‘மண்டையைப் போடாமலி’ருப்பதால் வானி பப் பிள்ளைகள் இறைக்கும் கேலி மொழிகளைக் கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துப்போய் விட்டது. இயந்திர வாழ்வின் இயக்கத்தில் பழைய தலைமுறையின் பலகீனமான இறுதி நாடித்துடிப்பின் சலனங்களை உணரத்தான் பொழுதெங்கே?

ஒரு தடிமனான புஸ்தகத்தால் குமாஸ்தா சுட்டிக்காட்டிய இடங்களிலெல்லாம் கைவிறைக்க ‘டி. ஏகாம்பரம்’ என்று கையொப்ப மிட்டபின் அவன்கொடுத்த பதினேழுரூபாயையும் நாற்பத்தி மூன்று பைசாவையும் பத்திரமாக வேஷ்டிமடியில் வைத்துக் கட்டிவிட்டு கைத்தடியை லொட்டு, லொட்டு என்று ஊன்றி அவர் நடக்கத் தொடங்கினார்.

யார்யாரோ என்னவெல்லாமோ சொல்லி சிரிக்கிறார்கள். ‘தன் உடம்பின் தசைநார்கள்ளிலெல்லாம் குமுறியெழுந்த வேதனையையும் மீறி அவர் இதயத்தில் கொப்புளித்து உயர்ந்தெழுந்தன நினைவுச் சூறாவளி...

இந்த பதினேழு ரூபாயும் சில்லறையும் தனது அஷ்டதரித்திரத்தை தீர்த்துவிடவா போகிறது. தான் என்ன, ஜி. எஸ். டீ. உத்தியோகத்திலிருந்தா ரிட்டயர் ஆனோம், சனியாக பென்ஷன் பணம்

எண்ணி வாங்க! பென்ஷன் ஆன பியூனுக்கு இதை விட ஜாஸ்தியாகவா கிடைக்கும்? உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் முழுசாகச் சம்பளப் பணத்தை வாங்கையிலேயே தன்னை வாட்டி வதைத்த வறுமையும் இல்லாமையும் இப்போது அவ்வன்ஸ் முதலிய தொகையெல்லாம் கழிச்சு, ‘வெறும் சம்பளத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு மட்டும் கிடைக்கும் இந்த தருணத்தில் விசுவரூபமெடுத்து பூதாரமாகி தன்னை மூச்சடைக்க இறுக்கிக் கொண்டிருப்பதால் வியப்பதற்கென்ன இருக்கிறது!

“ஓய் கிழடு..! இந்த கடைசி நேரத்தில் யமனுக்குப் போட்டியா நான் வந்துட்டேன்’னு ஊர்க்காரங்க என்னே பழிக்கவா இப்படி நடு ரோட்டிலே ராஜநடை போடுறே... ஒதுங்கிப் போகப்ப்படாது...?”

என்று இளக்காரமும் எரிச்சலும் ஒருங்கே சேர, அவர் பக்கவாட்டில் கொண்டு வந்து காரை நிறுத்திவிட்டு டிரைவர் கத்தியபோதுதான் அவர் சுய உணர்வை அடைந்தார்...

ரோட்டோரத்தில் நின்றவர்கள் எள்ளி நகையாட, அவர் மிகுந்தப் பிரயாசைப்பட்டிரு தலை தூக்கி டிரைவரைப் பார்த்தார்...

பீழை படர்ந்திருந்த விழிமுனைகளில் கண்ணீர் கணங்கள் திரண்டிருந்தன. அதைக்காண மெனக் கெடாத டிரைவர் மீண்டும் எதையோ திட்டியவாறு காரைவிட்டுச் சென்றான்.

‘எனது கிழட்டுப் பருவத்திற்கு நானொ பொறுப்பாளி! என்னை முன்னேயும் உன்னைப் பின்னேயும் பிறக்க வச்சவனல்லவா இதுக்கு குத்த வாளி...! இந்த சென்மத்தை இவ்வளவு நாளாக சகித்தாகிவிட்டது.. இன்னும் வேண்டுமா?’

வீதியோரம் சேர்ந்து இந்த எழுபது வருட காலமாக சுமந்துகொண்டிருக்கும் ‘பாபபாரத்தை’ —வெறும் ஜடத்தை எடுக்க முடியாமல் எடுத்துக் கொண்டிரு கிழவர் நடத்தார்:

கைகள் மடியைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டன. பணம் பத்திரமாக இருந்தது. உம்... என்னேன்ச் செலவுகள்...! “மீனாட்சிக்கு இன்னைக் காவது ஒரு கவுன் வாங்கித்தரணும். ... பாவம்... குழந்தை எத்தனை நாளாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறா. கோபாலுக்கு பள்ளிக்கூடம் திறந்தாச்சு... புஸ்தகம் வாங்கிக் கொடுக்க வேணமா? அவன் நல்லா படிக்கிற புள்ளே...!

கல்யாணிதான் எத்தனை நாளாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கா ‘வயிற்று வலி’ன்னு! இன்னைக்

காவது மருந்து வாங்கிக் கொடுக்கணும். அவ ஆரோக்கியமா இருந்தால் முன்னால் போல அக்கம் பக்கம் ஓரண்டு வீட்டுக்குப் போய்ச்சமையல் வேலைக்கு உத்தரவை செஞ்சாவது கொஞ்சம் பணம் கொண்டு வருவா.

உம் மீனாட்சிக்கு கவுன், கோபாலுக்கு புஸ்தகம், கல்யாணிக்கு மருந்து... இப்படியே செலவுப் பட்டியல் தயாரிச்சுக் கொண்டேயிருந்தால் இந்த பதினேழு ரூபாயில் இனி இந்த முழுமாதத்தையும் எப்படிச் கழிப்பது? எதைச் சாப்பிடுவது? போன மாதக் கடன்களை எல்லாம் எண்ணுக்கு தீர்ப்பு தாம்...?.....”

அவர் நினைவுகள் இங்கேதட்டி நின்றன. முன்னால் போகமாட்டேன் என்கிறது; வானத்தை தலைதாக்கிப் பார்த்தபோது மணி நாலு ஆகியிருக்கும் போலிருக்கிறது.. பஸ்ஸில் போவதாம்... இல்லை, நடப்பதா? வீட்டுக்கு அங்கேயிருந்து குறஞ்சது முனுமைலாவது இருக்கும்.. முப்பது பைசாவை அனுவசியமாக செலவு பண்ணுவதை விட, நடந்துவிடுவதே பரவாயில்லை. எத்தனையோ ஆண்டுக் காலமாக நடக்கிற பாதை தானே வயக்காடு ஓரமாக கருக்குப் பாதையில் நடந்தால் கூடிப்போனால் இரண்டு, இரண்டரை மைல் நடந்தாலே போதும்..!

தொண்டை வரண்டு கொண்டிருந்தது. காலை யில் கல்யாணி கையால் ஒருவாய் பழங்கஞ்சுகி குடிச்சது. ஒரு கப் உ சாப்பிட்டால் என்ன. கொஞ்சம் வலுவாக இருக்கும்! வேண்டாம் வேண்டாம் பத்து பைசாவை வீணடிப்பானேன்...? பக்கத்திலிருந்த குழாயடியில் சென்று முகத்தை அலம்பிவிட்டு குளிர்ந்த நீரையும் குடித்தபோது புதுத்தெம்பு வந்தது போலிருந்தது முகத்தை துண்டால் துடைத்துவிட்டு கைத்தடியின் உதவியோடு இதுவாக நடந்தார், நினைவுகளை அசை போட்டவாறு.

நாப்பது வயசு வரைக்கும் வைராக்கியச் சித்தத்தோடு நான் கடைப்பிடிச்ச மனோதிடத்தை கைவிட்டதால் வந்த அவஸ்தைதானே இதெல்லாம்! ஒண்டியாக இருந்திருந்தால் இத்தனைக்குக் கஷ்டப்படவேண்டி வந்திருக்குமா? ஆனால் கல்யாணியைக் கண்டபோது அவளை எப்படி என்னால் நிராகரிக்க முடியும்?

கல்யாணி! இண்ணைக்கு அவளுக்கு நாற்பத்தி அஞ்சு வயசு ஆகியிருக்கும். முப்பது ஆண்டுக்கால தரித்திரத்தாம்பத்திய வாழ்வின் தழும்புகள் அவளிடமும் தெரியத்தான் செய்தன. எனினும் அந்த உருவை நினைக்கையில் கிழவருக்கு ஒரு புது உதவேகம் வந்துவிடுகிறது.

திருமணமே வேண்டாமென்று ஒரேயடியாக நாற்பது வயசுவரை இருந்துவிட்ட ஏகாம்பரம் கல்யாணியைக் கண்டதும், 'கைப்பிடித்ததும் ஒரு தனிக்கதை! அது போகட்டும்! உன் உலகில் எல்லோரும் தான் கல்யாணம்' செய்திருர்கள், குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் இப்படியுடாடா ஒரு உணர்ச்சிவேகம்? ஏகாம்பரத்திற்கு இருபத்தி அஞ்சு வயசு நிறைந்த பிற்பாடுதான்

'கல்யாணி' என்ற மானிட ஜீவனின் ஜனனமே இம்மண்ணில் சம்பவிக்கிறது. அதாவது, அவர்கள் திருமணம் செய்கையில் இவளுக்கு பதினஞ்சுவயது அவருக்கு நாற்பது. ஆனால் கடவுள் ஒரு விஷயத்தில் கெட்டிக்காரர்!..... இல்லாவிடில் இருபத்தி அஞ்சு வருட இடைவெளி என்ற சாகசவதசத்தியத்தில் அமைந்த அந்த தாம்பத்திய வாழ்வும் இந்த முப்பது ஆண்டுகாலமாக இவ்வளவு அற்புதமாக—பிரமாதமாகப் பொருந்திப் போகுமா...?

கடவுளின் கெட்டிக்காரத்தனம் இருக்கட்டும் ஏகாம்பரம் உணர்ச்சி வெக்கையில் திளைத்து மறிந்தார்... அந்த திருமணத்திற்குப் பின் கல்யாணி என்ற ஒரே ஒரு அத்தியாயத்திலேயே அவர் வாழ்வு எல்லாமாக நிறைந்து பரந்து கொண்டிருந்தது.

தொடர்ந்து பிரசவங்கள். தொடர்ந்து மரணங்கள்..... இதுதான் அதனால் கண்டபலன்..... கருவில் இறந்தவை. இறந்து பிறந்தவை, பிறந்து இறந்தவை.. இந்தக் கணக்கு விபரம் அவருக்கே மறந்துபோன நீண்ட பட்டியல்...

சரி... அதெல்லாம் எதற்கு...! தள்ளாமை, பட்டினி, நோய்... இப்படி எத்தனையோ அந்த திரைகத்தை வாட்டி வதைத்தும், ஏகாம்பரத்தால் அடங்கியிருக்க முடியவில்லை இந்த பலகீன நிமிஷங்கள் அவர் வாழ்வில் இந்த நொடிவரைத் தீர்ந்தபாடில்லை.. ஏழு ஆண்டுக்கு முன்னால் பின் பூன்று ஆண்டு கூடக் கழிந்தும் நடந்த பிரசவச் சம்பவங்கள் மட்டும் ஏனோ இறப்பில் முடிவடையவில்லை. இன்று மூத்தவன் கோபாலுக்கு ஏழுவயது இரண்டாவது மீனாட்சிக்கு நாலுவயது... அப்படி அந்த ஜனன மரணச் சமரில் மிஞ்சிய இரண்டே இரண்டு.

நன்மைக்கோ, தீமைக்கோ மீனாட்சியின் பிரசவத்தின்போது கல்யாணியின் கருப்பையின் பாதியை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி டாக்டரம்மாவால் ஆப்பரேஷன் செய்து அகற்றவேண்டி வந்துவிட்டது அவள் உயிரைக் காக்க! எத்தனை பேரை, எத்தனைத் தடவைதான் அந்த மாமிசப் பையால் தாங்க முடியும்!

அதன் பின் கர்ப்பம் தரிக்கவேண்டிய கஷ்டம் கல்யாணிக்கு வரவில்லை. ஆனால் தீராத வயிற்று வலிதான் எப்போதும்! கனமான வேலை எதுவும் அவளால் செய்ய முடியாது. செய்தால் கொஞ்சம் நாட்கள் எழுந்து நடப்பாடவே முடியாது. ஆதலால் அக்கம் பக்கம் வீடுகளுக்குச் சென்று வேலை செய்து கிடைக்கும் அற்ப வரும்படியிலும் மண் விழுந்தது.

இப்படியெல்லாமாயினும், கிழவரால் அடங்கிக் கிடக்க! முடிகிறதா? இந்தத் தள்ளாமை காலத்திலும் அவளுக்கும் 'ரெஸ்டில்லை... தனக்கும் இல்லை... 'கடவுளே... என்னை இந்த அசுத்த எண்ணங்களிலிருந்து காப்பாற்று... காப்பாற்று....' என்று அவர் கையெடுத்துக்கும்பிட்டாததானுண்டாதன் மேலேயே கோபம் கோபமாக வர, தன்னையே தீர்த்துக்கட்டி—அதன் மூலம் தன் வெறியையும் நிர்மூலம் செய்ய எத்தனை தடவையோ எத்த

னித்திருக்கிறார்...! ஆனால் கல்யாணி அவர் பல் கினத்தை ஒரு நோயாக உணர்ந்து வைத்தியம் செய்ய தான் கடமைப்பட்டவள் என்றவாறு காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்ததால் அசம்பா விதம் ஏதுவும் நடக்கவில்லை...

இருள் வியாபிக்கத் தொடங்கிவிட்டது..... வயக்காடு ஓரமாக தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருந்த கிழவருக்கு மெய்யெல்லாம் சோர்ந்து கொண்டே வந்தது.. வேர்வை ஆறாகப் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது..... உடம்பில் இந்தக் கொடுமையான நோவின் இடையில் ஒரு இன்ப வேட்கையும், கூடவே எழுகிறது.....! கல்யாணி யைப் பற்றி இவ்வளவு சனிஸ்தர்ரமாக இந்த மனம் இப்போது போய் ஏன் நினைத்துத் தொலைத் தது?

உட்கார முடியவில்லை.. படுக்கவேண்டும்..... சௌகரியமாக மல்லாந்து தரையில் படுத்தார்... எனினும் கை வேட்டி மடியை துழாவிப் பார்த்துக் கொண்டது..

முதுகெலும்பும் கைகரீல் முட்டிகளும் விண் விண் என்று தெறிக்க கண்களைத் திறக்கமுடியாது நெற்றி நரம்புக்கள் தந்தியடிப்பது போலத் துடித்து எழுந்தன. அந்த ரோதனையிலும் கால் யாணியின் தோற்றம்—தன்னால் எத்தனையோ ஆயிரம் தடவைகண்டு களிக்கப்பட்ட மிகவும் பழக்கமான தோற்றம்—ஆம், ஆடை அணிகளுக்கு கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட அந்த அற்புதத் தோற் றம் அவர் மனக்கண்களில் வந்து மேய்கையில் நாடிகள் துடிக்க—நரம்பு மூட்டங்கள் தெறிக்க— இதயம் வேகமாக வேலைசெய்ய சுடுதத்தம் உறுப் புக்கள்—தள்ளாமையால் வாடிக்கிடந்த உறுப்புக் புக்களில் பாய்ந்து விகசிக்க, அவர் துடித்தார்.

பீறிட்டுக் கிளம்பும் இந்த உணர்ச்சிப் பிரவாகம் எதற்காக வென்று அவருக்கு பிடிபட்டுவிட்டது கொழுந்து விட்டொரியும் அக்னிபாவத்தின் தீ ஜ்வாலை..! 'அண்ண உடைத்துவரும் காட்டாற்று வெள்ளத்தின் கொந்தளிப்புக்குமுறல்...!' வெண் தணலின் தகிப்பு—புனல் சழற்சியின் எழுச்சி எப் படித் தணியும்; 'கடவுளே... என் கல்யாணியை ஏதாவது மாயஜாலத்தில் இய்போது இங்கே சேர்ப்பிக்கமாட்டாயா .. இல்லை என்னைத்தான் அங்கே கொண்டு சேர்ப்பிக்கமாட்டாயா?'

நெஞ்சில்—இதயத்திலிருந்து ஒரு பயங்கர வேதனை மின்னல் வீச்சுப் போல ஈடக்கென்று தாக்கியது. அத்தோடு கண்களில் குப்புபுவென்று கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடியது... கடவுளே.. என்று கதற வாய் திறந்தபோது ஒலி வெளியில் வரவில்லை ஏதோ தெளிவில்லாத முனகல் மட்டும் வெளியே வந்தது...

அவருக்குப் புரிந்துபோய்விட்டது. இனியும் தாமதிப்பது கெடுதலுக்குத்தான்! கல்யாணிக்கு மருந்து... கோபாலுக்குப் புல்தகம்... மீனாட்சிக்கு கவுன்... இவைமும் மடியிலிருக்கும் பதினேழு

ருபாய், நாற்பத்தி மூன்று பைசாவும் நினைவில் வந்து மோதியது...

இருக்கும் அரை குறை வலுவில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்—... தன்து ரூபக சக்தி முழுதும் நசித்து அபோத அவஸ்தைக்கு ஆளாகும் முன் யாராவது தென்படுகிறார்களா என்று அறிய ஆவலோடு அவர் கண்கள் துழாவின பார்வையில் தெளிவில்லை.. எனினும் அதோ மண்கவாக ஒரு உருவம்... கைகளை உயர்த்தி அழைக்க முடிய வில்லை... ஆனாலும் தட்டுத் தடுமாறிக் கைகால் களைப் போட்டு அறைந்து அரவம் எழுப்ப அவன் ஓடி அவர் முன்னால் வந்தான்...

முன்னால் பரிச்சயமில்லாத உருவம்தான்... வயக்காட்டில் வேலைசெய்து கொண்டு நின்றவனாக இருக்கலாம்.. யாராகட்டு...! அவனுக்கும் கிழவரின் அந்தத் துடிதுடிப்பின் அர்த்தம் புரிந் திருக்கவேண்டும்... அனுதாபத்துடன் பக்கத்தில் குந்தி அவர் தலையைச் சற்று சௌகரியமாக உயர்த்தி வைத்தான்...

பேச முடியவில்லை... பல தடவை முயற்சித் தும் பலனில்லை.. தன் நாக்கு தாழ்ந்து விட்டதா? ஆனால் அனாதையாக இங்கே இப்படி தன் நீண்ட யாத்திரையை முடிந்துவிட அனுமதிப்பதா? 'கடவுளே என்னைக் கொன்றுவிடாதே.. அவ கல்யாணியிடம் என் ஜடத்தையாவது சேர்ப் பிக்க அவனிடம் சொல்லும் அற்பசக்தியை மட் டும்' எனக்குத் தா... என்று கடவுளை வேண்டுகை யில் தாரைதாரையாக கண்ணீர் ஒழுகியது.

பயங்கர நோவுடன் அவசரம் அவசரமாக தன் மடியிலிருந்து ரூபாயை எடுத்தார்...சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காயிதமும், துண்டு பென்சிலும் எப்படியோ துழாவி எடுத்து கல்யாணி என்று எழுதி அதன் கீழ் தன் முகவரியையும் கைவிறைக்க கிறுக்கிவிட்டு, காயிதத்தையும் பணத்தையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தார். கையினால் உடனேயே அங்கிருந்துப் போக அவனிடம் சைகை காட்ட, அவனுக்கு அவர் உத்தேசம் புரிய, ரூபாயுடன் அந்த முகவரிக்கு ஓடினான் கல்யாணியைக் கூட்டி வர.....

கிழவர் உடல் முழுதும் வேதனையால் ஒருபுறம் துடிக்க, அடங்கி ஒடுங்காத உணர்ச்சித்தாபம் இன்னொரு புறத்தில் சிசுக்கை வைத்து ஒருவித நோக்காட்டைச் சேர்க்க... உடல் முழுதும் குலுங்கித் துடித்தது... அங்கங்கள் யாவையையும் உதறி உதறிப் போட்டது... தேகம் முழுதும் மயிர் கூச்செறிந்தது... பீச்சியடித்த அந்த இன்ப வேதனையுடன் இதயத்தினுள்ளிலும் ஒரு வேதனை அவ்வளவுதான்... எல்லாம் எல்லாம் தனிந்து விட்டது... அடங்கி ஒடுங்கி விட்டது...

தமிழ் மொழியில் இலக்கியம்

தமிழ் மொழியில் இலக்கியம் இல்லை என்று சொல்கிறார், திரு க. நா. சுப்ரமணியம். 'இல்லை' என்று சொல்லுவதாலே கண்டனத்துக்குள்ளாகிறார், அவர். ஆனால், 'தமிழில் இலக்கியம் நிறைய இருக்கிறது' என்போரும் 'எது எது தமிழில் இலக்கியம்?' 'எக்காலத்து இலக்கியங்கள்?' என்பதை வகைப்படுத்திக் கூறாமலே தமிழில் எல்லாம் இருப்பதாகக் கூறி தப்பித்துக் கொள்ள முனைகின்றனர்.

திரு க. நா. சீ. வோ 'இதுதான் என் கருத்து' என்று கூறி அதற்கான விளக்கங்களை கூறாமல், 'நானும் சில ஆங்கிலத்தொகுப்பு நூல்களில் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஏதாவது கூறியிருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன். ஆனால், எதுவும் புலப்படவில்லை என்று கூறுவதன் மூலம் தான் தப்பித்துக் கொள்ள நினைக்கிறார்.

ஒரு சமயம் சங்ககால இலக்கியங்களை ஆராய்ச்சி என்ற ரீதியில் துணிவாக விமர்சித்தவர் திரு. வையாபுரி பிள்ளை. அவரைத் தொடர்ந்து பல தமிழ் அறிஞர்கள் அப்பணியை சிறப்பாக செய்திருக்கவேண்டும். ஏனோ அப்பணி தொடர்ந்து செய்யப்படவில்லை?

தமிழ்மேல் தூய அன்பு இல்லாத காரணத்தால், பிறர் தம்மை பழிப்பார்களேயென அஞ்சி வாளாயிருந்ததனால், இன்று 'தமிழில் இலக்கியம் உண்டா?' என்ற தலைப்பு பிரச்சனைக்கு உரியதாகி விட்டது.

தமிழில் இலக்கியம் உண்டென்போர் சங்ககால இலக்கியங்களை கட்டிக்காட்டுகின்றனர். அப்படியானால், 'முத்த தமிழ்' என்றும் 'இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றிவிட்ட தமிழ்' என்றும் பேசுவதற்குப் பொருளில்லாமல் போய்விடும். இந்த ரீதியில் இலக்கியங்களை காட்டுவதென்றால், ஆங்கிலம், கிரேக்கம், லத்தீன் சீனம், ஜப்பான், ஏனைய மொழிகளிலும் அவ்வக் காலத்திற்கென இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்கத் தான் செய்கின்றன மேலை நாட்டின் இலக்கியம் பற்றி பேசுகையில் ஹோமரின் 'ஈலியட்'டைக் குறிப்பிடுகையில் தமிழிலுள்ள கடந்த கால சங்க இலக்கியங்களை காட்டுங்கள். தவறில்லை. ஏன்?..... ஷேக்ஸ்பியரைக் காட்டும் போது வேண்டுமானால், கம்பனைக் காட்டிக்கொள்ளுங்கள்! (இது எவ்வளவு பொருத்தமோ?) ஆனால், 'இன்று தமிழில் இலக்கியம் உண்டா?' என்ற கேள்வி இயற்கையாகவே ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் எழுகிறது. அப்படியானால், அது குறிப்பிட்ட தலைமுறைக்கு எழுப்பப்பட்ட கேள்வியேயன்றி, சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழில் என்னென்ன வைத்திருந்தாய்

என்பதல்ல. ஐம்பது வருடங்களில் தமிழில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் எத்தனை, அவையாவன?

இத்தகைய பொறுப்பான கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க தமிழர்கள் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். இதைப் புரிந்துகொள்ளாமல் சங்க இலக்கியங்களை பார்! திருக்குறளை பார்!! சிலப்பதிகாரத்தைப் பார்!!! என்று கூறுவதால் உண்மையை நாம் சந்தித்தவர்களாக மாட்டோம். இப்படி கூறுவதென்றால் ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நூல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எந்த மொழியிலும் பழம் பெருமைப் பேசிக் கொள்ளத்தக்க நூல்களுக்கு குறைவில்லை. ஆகவே, ஆங்கிலேயன் நம்மை அடிமைப்படுத்தி ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர், படித்தவர்கள் நாம் என்று கூறிக்கொண்டபின் நாம் சாதித்ததுஎன்ன? ...இதுதான் நம் முன் தோன்றியுள்ள கேள்வியேயன்றி 'திரும்பிப்பார்!' என்று பேசுவதால் யாருக்கு என்ன லாபம்?...

விமர்சகர்களுக்கு ஒரு யோசனை!... நீங்கள் விரும்பினால் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து ஆரம்பித்து பேரிலக்கியம், சிற்றிலக்கியங்களை முடித்து மனோன்மணி, பாரதியார் வரை தமிழில் தேர்ந்த அறிவுடையோர் நவீன உலக இலக்கிய கண்டறிட்டத்தோடு தமிழில் தோன்றிய இலக்கியங்களை காலச்சூழ்நிலையை நினைவில்கொண்டு உண்மையை சொல்ல தயங்காமல் இலக்கிய விமர்சன பணியை ஊக்கத்தோடு மழுப்பாது செய்தல் வேண்டும்; இப்படி செய்வதால் புதுமை இலக்கியங்களுக்கு ஊக்கம் ஏற்படும். இது படித்தவர்களை சிந்திக்க வைக்கும் சட்டசபையில் சர்ச்சைகள் கிளம்பும். 'செனட்டில்' இது விவாதிக்கப்பட்டு பாட முறையில் (தமிழில்) மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். சினிமா விமர்சனத்தை யன்றி வேறு எதையும் அறியாத மாணவர்கள் இப்படி தமிழிலும் இலக்கியங்களுக்கு விமர்சனங்கள் உண்டென்பதை அறிந்துகொள்ள வழியேற்படும். பல்கலைக் கழகமும் விழித்துக் கொள்ளும். விமர்சனங்களை மாணவர்கள் படிக்கும் போது கேள்வித்தாள்களும் புது உருவினை பெறும். இதைத் தொடர்ந்து கோபுரங்களில் வீற்றிருக்கும் புலவர்கள் புதுமை இலக்கியத்தை அறிந்து கொள்ள முனைவார்கள். இதனால், தற்கால இலக்கியங்களுக்கு ஊக்கமேற்படும். இலக்கியத்தில் மிதவாதம் ஒழியும்.

திருவாளர்கள் க. நா. சு., சி. சு. செல்லப்பா போன்ற விமர்சகர்கள் ஆங்கில நூல்களைப் படித்து விட்டு அதையொட்டி தமிழிலும் ஏற்படவேண்டும் மென விரும்புவதால், (அவர்களால்) தமிழில் எதையும் செய்யாமல், பேசவே முடிகிறது. காரணம், அவர்களுக்கு தமிழில் அடித்தளமில்லை. புதுமை இலக்கியத் துறையில் விமர்சனம் வளருவதன் மூலம் தமிழில் நாடகம், நாவல் சிறுகதை வளருவதையாவரும் வரவேற்கவே செய்கின்றனர்;

ஆனால் ஆங்கில நாவல்களைப் போலவா விரும்புகின்றார்கள். இல்லையே!...

உலக இலக்கியத்துக்கு நிகராக, மேம்பட்டு தமிழ் இலக்கியம் உருவாகவேண்டும். பாரத நாட்டு சூழ்நிலையோடு உலக கண்ணோட்டத்தை யொட்டி விஞ்ஞான வளர்ச்சிகேற்ப உலகதரத்தினை யொட்டி தமிழில் இலக்கியம் படைக்கப்பட வேண்டுமென இயக்கம் ஆரம்பிப்பது இப்போது வேண்டிய ஒன்று.

பழமையிலிருக்கும் மிதவாதிகளான புலவர்கள், வித்துவான்கள் புதுமை இலக்கியம் படைக்க விரும்பும் எழுத்தாளர்களோடு உறவுகொள்ள வேண்டும். தமிழ், ஆங்கிலத்தில் புலமை பெற்றவர்களை தமிழுக்கு தொண்டு செய்யும்படி உலகு விக்கவேண்டும், அப்போதுதான் இலக்கியம் தமிழில் பிறக்கும். சென்னை

—ஆ. ம. ராமச்சந்திரன்

2

20-3-66 அன்றைய Sunday Standard ஆங்கில இதழில் திரு. க. நா. சுப்ரமணியம் அவர்கள் 'தமிழ் நாடகங்களில் சீர்திருத்தத்தின் தேவை' (Need for reform in Tamil theatre) என்னும் கட்டுரையில் "Whether the Tamils ever had a dance or music of their own is a problem that will bear investigation, but till we have the results of such research we cannot say anything for certain" என்று எழுதியுள்ளார். "தமிழர்கட்கென்று தனித்த இசையோ, நாட்டியமோ என்றேனும் இருந்ததுண்டா என்பதே இன்னும் ஆராய்ச்சியில் உள்ளது, ஆராய்ச்சியால் முடிவு பெற்றால் அதுபற்றி ஒன்றும் உறுதியாகக் கூறுதற்கில்லை" என்பதே இதன் பொருள்.

தமிழர்கட்கென்று தனித்த இசை உண்டு என்பதை சங்க இலக்கியம் (சிறப்பாக பரிபாடல்) சிலப்பதிகாரம், தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற நூல்களின் துணைகொண்டு பல தமிழ் அறிஞர்களும் இசைப் புலவர்களும் நன்கு ஆராய்ந்து நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். இன்றைய கருநாடக இசை தமிழிசையே என்பதே முடிவாகவும் இன்றைய ராகங்கள் பண்டைக்காலத்தில் என்னென்ன பண்களாக இருந்தன என்பதையும் காட்டியுள்ளனர். இன்றைய தென்னகத்துக் கருநாடக இசை (தமிழிசை) வடநாட்டு இசையினின்றும் மாறுபட்டது என்பதையும் அனைவரும் ஒப்புக்கின்றனர்.

இதுபோன்றே பரதநாட்டியம் என்று இன்று புகழ்பெற்றிருக்கும் நாட்டியமும் பண்டைத் தமிழக நாட்டியத்தின் வளர்ச்சி என்றே அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். வடநாட்டு நாட்டியம் இந்நாட்டியத்தினின்று மாறுபட்டிருத்தலையும் கலை அறிஞர்கள் நன்கறிந்துள்ளனர்.

உண்மை இவ்வாறு இருக்கவும் திரு. க. நா. சு. தமிழர்கட்கென்று தனித்த இசையும் நாட்டியமும் என்றேனும் இருந்ததுண்டா என்பது ஆராய்ச்சியால் இன்னும் நிறுவப்படவில்லை என்று கூறுவது பொருத்தமாகப்படவில்லை. இது நிறுவப்பட்டதே, நண்பர் வேண்டுமானால் ஆராய்ந்து தக்க சான்று

கருடன் தமிழுக்கு இசையும் நாட்டியமும் என்றும் இருந்ததில்லை என்று நிறுவிக்காட்டட்டும்.

நாடக சீர்திருத்தம் குறித்துக்கட்டுரை எழுத வந்தவர், தற்பொருளை விட்டு விலகி முன்னமே அறிஞர்களும் மக்களும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள கருத்தை அவருடைய வழக்கமான முறையில் எக்காரணமும் காட்டாது மறுக்க முனைவது, ஒரு துறைபற்றி நன்கு அறிந்துகொள்ளாமலேயே அதுபற்றித் தன் கருத்தைக் கூறும் அவரது இயல்பை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

பிற மொழியாளரும் படித்துப் பயனடைய வேண்டும் என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதுகிற திரு. க. நா. சு. அவர்கள் இன்னும் விழிப்புணர்ச்சியடையும் ஆராய்ச்சியுடனும் எழுதுவது நலம் பயக்கும் திருச்சி

—த. ராமமூர்த்தி

இருமை

முத்தின் ஒளிப் பருவம்,
முள்ளந்தண்டின் வீணையதிர்ச்சி,
வெளிச்சப் பாதை
பொற்கோழிக் கூவல்.....

சொல்லோ சொப்பனம்,
சொல்லிரண்டின் இடுக்கில்
சொப்பனத்தில் கணவிழிப்பு
நாக்கு நடுக்கற்று
நான் நீ யற்று
மவுனம்— ஒளியின்
உச்சிச் சிமிட்டு...

மீண்டும் கதிர்ச் சாய்வு
நீளும் நிழல்கள்
இமை இரவின் உருக்கள் ...

விழித் திருந்தால் கண்ணுக்கு
உலகு திரை. ஒளி திரை.
மூடினால் இருள் திரை
உலகின்மை திரை,
இருப்பு— இன்மை; திரை
இருமை திரை.

இரவு பகல் இருமை
சொல் மவுன இருமை
நினைப்பு மறப்பு இருமை
கடவுளுக்கு
எதிர்க்கடை சமைத்தேன்
மாயை!— ஆணவம்!—
சம்சார சாகரம் ;

திரை. இருமை சார்ந்தினேன்.
விழித்து இமைக்கிறேன் ;

முத்தின் ஒளிப் பருவம்!
நெருப்பின் கரிக் கிழடு
முள்ளந்தண்டின் வீணையதிர்ச்சி;
அடி வயிற்றின் தசைத்துடிப்பு
வெளிச்சப் பாதை!
இருட் சுவர்,
பொற்கோழிக் கூவல்;
தூரத்து நாய் உணை: —நரும் சிவராஜ்

உங்கள் காதுக்கு

சு. ச.

வாசக பலம்

அவ்வை நினைத்து உரலை இடிக்கிற அற்புதமான காரியத்தை சாதாரண மனிதர்களே சாமர்த்தியமாகச் செய்யும்போது கை தேர்ந்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை முதல் ஆண்டு முடிவுற்றதை ஒட்டி 'திபம்' ஏட்டின் ஆசிரியர் ஏற்பாடு செய்திருந்த விருந்து, இலவ்வத்தில் இந்த உண்மை புலனாயிற்று. தி. ஜானகிராமன் 'திபம்' பத்திரிகையைப் பாராட்டுகிற உற்சாகத்தில் 'அதிகம் பேர் படிக்காத' நீவிர இலக்கிய ஏடுகள் பற்றி குறைத்துப் பேசியது, வெறும் 'உரலிடிப்பு' என்று ஒதுக்க வேண்டிய சங்கதி அல்ல. முனைந்து செயல்படுகிற, இலக்கியத்துக்காக அர்ப்பணித்துக் கொண்ட, 'சின்ன'ப் பத்திரிகைகளின் பணியையே அவமதிக்கிற அல்லது அவட்சியப்படுத்துகிற மனப்பான்மையின் பிரதிபலிப்பாகக் கருதி, பதிலளிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

ஜானகிராமனின் அந்தப் பேச்சு புதியது அல்ல, அவர் பல முறை பல இடங்களில் சமய சந்தர்ப்பங்களையும் மீறி, வெளியீட்டு வந்துள்ள கருத்தின் தொடர்ச்சி தான். ஒரு விதமான 'விமர்சனகிளி'யின் எதிரொலி என்று சொல்வது இவ்வகையில், என்றாலும், வாசகர்களின் எண்ணிக்கையை வைத்து பத்திரிகையின் மதிப்பை எடைபோடுவதானால் 'திபம்' ஏட்டைத் தாண்டி பல படிக்கக் கடந்து 'ராணி' யிடம் நிற்க வேண்டியது தான், 'பலபேர் வாசிப்பது' என்கிற நிலைக்கு எல்லா ஏது?

அவரது பாராட்டுக்கு இலக்காகிய ஏட்டை தனது தலையங்கம் ஒன்றில் 'மணிக் கொடி' முதல் 'எழுத்து வரை நீண்ட பட்டியல் போட்டு, 'சின்ன'ப் பத்திரிகைகளின் சாதனையை எண்ணி வியந்திருக்கிற விஷயம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். 'அவ்வளவு ஏன்' 'எதற்காக எழுதுகிறேன்?' என்னும் 'கருத்தரங்கக் கட்டுரையில் ஜானகிராமன் எழுதியுள்ளார்: 'எனக்கே எனக்கு என்று சொல்லுகிற எழுத்தைப் பற்றித் தான் இங்கு சொல்ல வேண்டும். அதுதான் மரியாதை. அதுதான் உயர்வு, அதுதான் கௌரவம்,' இப்படி, ஆத்மநிரூபிக்கும் கொடி உயர்த்தியவர் குறைந்த பட்ச வியாபகத்தைக் கேனி செய்வதைப் பற்றி என்ன நினைப்பது?'

நாவல் விமர்சனம்

செ. கணேசலிங்கன் எழுதிய 'நீண்ட பயணம்' என்னும் நாவலைப் பற்றிய விமர்சனக் கோவை ஒய். எம். சி. ஏ. பட்டி மன்றத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, துவக்கி வைத்த க. நா. சுப்ரமணியம் மேலாட்டு நாவல்கள் பற்றிய பொதுப் பிரஸ்தாபத்தை விரிவாகச் செய்து விட்டு, குறிப்பிட்ட நாவலின் தரம் பற்றி பட்டும் படாமலும் தொடர்ந்து ஒய்ந்தார். அடுத்து, தயாரித்துப் படிக்கப்பட்ட கலைச் செல்வன் கட்டுரை; ஒரு வாசகனின் அக்கறையான கருத்துக்

களை அடக்கி இருந்தது, கோவி, மணிசேகரன் பேச்சு தமிழ் மொழியின் இலக்கணத் தெளிவு பற்றி ஒங்கி இருந்ததல்லாமல், கூடி இருந்தோரை இப்படியும் பேசலாம் போலும் என்று பல தடவை வாய்விட்டுச் சிரிக்க வைத்தது. தி. க. சிவசங்கரனின் உரை குறிப்பிட்ட நாவலின் மையக் கருத்து, பாத்திரப் படைப்பு இவை பற்றி அதிகக் கவனம் செலுத்தி ஓரளவு இலக்கிய விசாரமாகவே அமைந்தது, பி.சி. கணேசன், தான் நாவலை சரியாகப் படிக்காததால் அதைப்பற்றி பேசு தனக்கு உரிமை இல்லை என்ற பீடிகையோடு, இன்றைய விமர்சனப் போக்கு பற்றிய தனது 'திர்க்கமான' கருத்துக்களை உபதேச ரீதியிலும், அரசியல் பாணியிலும் அள்ளித் தெளித்தார், இலங்கை அன்பர் கணேசன் பேசும்போது குறிப்பிட்ட நாவலைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் நோக்கத்தை அறியும் ஆவலை வெளியீட்டுக் கொண்டார்.

மொத்தத்தில், கருத்தரங்கம் விவாத அரங்கமாக மாறி குறிப்பிட்ட நாவலைப் பற்றிய விமர்சனத்துக்குப் பதிலாக, மொழித் தூய்மை, கொச்சைப் பிரயோகம், விமர்சன முறைகள் பற்றியெல்லாம் வட்டமிட்டது, தலைமை வகித்த கணமுத்தையா இந்தத் திசை மாற்றம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, துவக்கி வைத்த க. நா. சு. வே அதற்குப் பொறுப்பு என்பதையும் வெளிப்படுத்தினார். க. நா. சு. போகிற போக்கில் மு. வ. வின் நாவல்களைப் பற்றி குறைவாகச் சொல்ல, மு. வ. வைத்துக்கி நிலை நிறுத்துகிற பொறுப்பை கோவி, மணிசேகரனும், பி.சி. கணேசனும் ஏற்க, ஒரு கட்டத்தில் 'வளமையாகக் கண்டிக்கிறேன்' என்ற சொற்களைக் கூட பின்னவர உபயோகித்து இலக்கியச் சூழ்நிலையை முற்றிலும் குலைத்த துரதிர்ஷ்டமும் நேர்ந்தது, இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பால். 'இலங்கைத் தமிழ்' என்று தனிப்படுத்தி அதை அந்நிய மொழியாக்கி நமக்கெல்லாம் புரியாது என்று முடிவு கட்டிய விந்தையும் நிகழ்ந்தது. இலக்கிய சடு பாட்டு நீண்ட பயணம் தான். அதிலும், தங்கள் கருத்துக்களைக் கொட்டும் நோக்கம் முந்தி விட்டால், இலக்கு கிடக்கட்டும், இடையிலே கூடி தங்காமல் போய்க் கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதான், பட்டி மன்றத்தின் துணிகரமான முயற்சி திசை தப்பியது அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல. அங்கு கூடிய இலக்கிய ரசிகர்களுக்கும் நஷ்டமே.

எழுத்தாளர் திருநாள்

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 'உறுப்பினர் திருநாள்' கொண்டாடி ஒரு முழு நாளை எழுத்தாளர்களின் அளவளாவலுக்கு ஒதுக்கும்படி. செய்தது. மகாநாட்டில் சாப்பாடு இல்லாத குறை தீர்ந்தது. சங்கத்தின் முன்னர் தலைவர்களின் ஆசியரைகள் சூதிய எழுத்தாளர்களின் அறிவுரைகள் கூடியிருந்த எழுத்தாளர்களின் தனித்தனி சுய அறிமுகம் எல்லாம் சுவையாக இருந்தன, அன்று பகிரங்கமாக குறிப்பிட்டபடி, இது இன்றைய தலைவரின் செல்வாக்குக்குச் சான்று பகருவதாக மட்டும் அமையாமல் சங்கத்தின் வளர்ச்சியைக் குறிக்குமானால் நல்லது தான்.

ஏட்டில் உள்ள தன் கவிதை 'அத்துவைதம்' மூலம் நிரூபிக்கிறார். 'வெண் மலர்கள்' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதியுள்ள கவிதைக்கொத்து அடுத்த ஏட்டில் வெளிவரும். புதுக் கவிதைக்கு வளம் சேர்க்கும் கவிதைகள் அவை. இன்னும் தரும சிவராஜ், சுந்தர ராமசாமி இருவர் கவிதைகள் இருக்கின்றன அவர்கள் புதிய-பழையவர்கள்.

இந்த ஏட்டில் எழுத்து அரங்கம் பகுதி மறுபடியும் ஆரம்பமாகி இருக்கிறது. எழுதி இருக்கும் ஆசிரியர் ராமச்சந்திரன், விரிவுரையாளர் ராமமூர்த்தி இருவரும் முக்யமான விஷயங்களைத் தொடர்புபடுத்தியிருக்கிறார்கள். எழுத்து அரங்கத்துக்கு சுருக்கமாக எழுதி அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த ஏடு பற்றி உங்கள் சுருத்துக்களை எதிர்பார்க்கிறேன்.

சி. சு. சீச.

கடலில் ஒரு கலைஞன்

சுந்தர ராமசாமி

கடலோரம்
அலை ஓயக்
காத்திருந்தான்
ஒருவன்.
பின்னர்,
கடலைகள்
ஓயா நிலை கண்டு,
தன்னுள்,
ஆழக் குழிக்குள்
நுரை கக்கும்
அலைகள்
பல அடக்க
கடலோரம்
காத்திருந்தான்
நெடுங்காலம்.

நெடுங்காலம்
காத்திருந்தும்
கடலை ஓயா
நிலை கண்டு,
ஆசை அலை ஓயத்
தவஞ் செய்தான்.

ஆசை அலை ஓய
காம அலை ஓய
காம அலை ஓய
எண்ண அலை ஓயத்
தவஞ் செய்தான்.

எண்ண அலை ஓய,
நான் எனும்
அகந்தை அலை
அழிந் தொழிய,
அவனும்
செத் தொழிந்து
மறைந்தான்.

கடலையோ
அன்று போல்
இன்றும்
நான் தான் என

அகங்கரித்து,
நான் நான் என
ஓயாது அரற்றி
நிமிர்ந்தெழுந்து
இருப்பிடம் காட்டி,
தன்னில், தான்
கரைய மறுத்து,
உருண்டு திரண்டு
கரையேற முன்னி,
கரங்கள் ஆயிரமாய் வீசி
படையணிகள் பல வகுத்து
பத்திகள் பலப் பலவாய் விரித்து,
சீறிச் சுருண்டு
கரை பிடிக்க உன்னி,
பள்ளம் பின்னிழுக்க
நேசப் படை நடு வழியில்
பின் திரும்பி மோத
வேகம் இழந்தும்
மனஞ்சேர மறுத்து
நம் பாதம் அணைய
விரைந்து தவழ்ந்தேறி
நீசக் கரை வாங்கும் வாங்கில்
கபோலம் விடலாய்ச் சிதற
சதகோடி முத்தாய்
சிந்திச் சிதறி
தன்னில் தான் கரையும் வேளை
பொசுக்கென வீசும் காற்றின்
முதுகு பிடித்தெப்படியோ ஏறி
குடைந் தெழுந்து
உருண்டு திரண்டு உருவங் கொண்டு
தன் முகங் காட்டத்
துடி துடித்து
வாழத் துடி துடிக்கும்
அலையே,
நீயும் நீரே?

எனினும்,
உன்னில் கரைந்த
உப்போ
வெறும் உப்பே!

எழுத்து பிரசுரம் வெளியீடுகள்

1. சொர்க்கத்தில் சம்பாஷணை	வ. ரா.	ரூ. 3-00
2. வசந்த காலம் (கட்டுரைகள்)	,,	ரூ. 3-00
3. பதினெட்டாம் பெருக்கு (சிறுகதைகள்)	[ந. பிச்சழார்த்தி	ரூ. 4-00
4. வழித்துணை (கவிதைகள்)	,,	ரூ. 2-00
5. அகல்யை (ஓரங்க நாடகங்கள்)	சூ. ப. ரா.	ரூ. 4-00
6. ஆன்சிங்கம் (சிறுகதை)	வல்லிக்கண்ணன்	ரூ. 4-00
7. சில விஷயங்கள் (கட்டுரைகள்)	சி.டி.	ரூ. 3-00
8. சத்யாக்ரகி (சிறுகதைகள்)	சி. சு. செல்லப்பா	ரூ. 4-00
9. மணல் வீடு	,,	ரூ. 4-00
10. கோடை வயல் (கவிதைகள்)	தி. சோ. வேணுகோபாலன்	ரூ. 1-25
11. கனவுப் பறவை (சிறுகதைகள்)	கர்ணன்	ரூ. 2-50
12. புதிய பாதை (நாடகம்)	கோமல் சுவாமிநாதன்	ரூ. 3-00

விவரங்களுக்கு எழுதவும்

கிடைக்குமிடம் :—

எழுத்து பிரசுரம்

19-A, பிள்ளையார் கோவில் தெரு, சென்னை-5.

எழுத்து

சந்தா வீகிதம்

ஆண்டுச் சந்தா	ரூ. 6-00
மூன்று ஆண்டுகள்	ரூ. 15-00
வெளி நாடுகளுக்கு	ரூ. 8-00
மூன்று ஆண்டுகள்	ரூ. 20-00
தனிப்பிரதி	50 பைசா

பிரதி இங்கிலீஷ் மாதம்

முதல் தேதி வெளிவரும்

விவரங்களுக்கு :

எழுத்து

19-A, பிள்ளையார் கோவில் தெரு,
சென்னை-5

EZHUTTHU

Tamil literary monthly

ADVERTISEMENT TARIFF

INSIDE PAGE

Full Page	15×20 cms	Rs. 80-00
Half "	15×10 7½×20	Rs. 40-00
Quarter "	7½×10 15×5	Rs. 20-00
Back cover		Rs. 100-00
Inside covers		Rs. 90-00

Concession for Contract Page

EZHUTTHU

19-A, Pilliar koil St., Madras-5